

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVI. évfolyam 7. szám 2007. március 28.

13. TMT

különszám

Jelige: borostyán

A tükör

Hangos nevetés törte meg az erdő csendjét, majd egy éles sikítás. Néhány tündérlány szaladt le az öreg diófa mellett a patak irányába. Hosszú hajuk a szélben lobogott, arcuk piros volt a futástól.

Mostanra már jól meg lehetett számlálni – négyen voltak. Így lobogó, barnás és vörös hajúval teljesen beleillettek az őszi erdő képébe, ruhájuk is leginkább az erdő színeit öltötte fel, csak a szoknyák alól kilógó kis lábacskák voltak halovány színűek.

Nyilván te is rájöttél már, hogy ők az erdő tündérei... De most, ha így jobban megfigyelem őket, az egyik lány másképpen néz ki, mint a többiek. Hosszú hullámos haja ezüstös színű, szeme – ellentétben a három másik lánnyal – nem barna, hanem világoskék, és arca is sápadtabb egy árnyalattal.

A patakhoz érve kissé lelassították a lépéseiket.

Nem volt túl mély a patak medre, a lányoknak nagyjából térdig ért a víz. Nevetve fröcskölték egymást a langyos vízzel, majd mikor kellőképpen kifáradtak, kimásztak a partra és hátradőltek a terebélyes tölgynek.

Heléne, a legkisebb lány ábrándozva tekintett fel az égre.

– Szerintetek hogy nézhet ki egy tavi tündér? – kérdezte, miközben a felhőket fűrkészte.

– Hát, az egészen biztos, hogy ők a legszebbek... – mondta Shalimar.

– És képzeljétek csak, egy egész nagy tónak az egyedüli őrzői... Csak az övéké. Milyen nagyszerű lehet! – szólalt meg Jázmin, az ezüsthajú lány.

– Csodálatos. Bárcsak...

Aliznak nem kellett befejeznie a mondatát, mind a négyen ugyanarra gondoltak.

A csendet leghamarább Heléne törte meg.

– Nézzétek! – kiáltott fel. – Mi az ott?

Ujjjaival a bokrok közé mutatott, és gyorsan a fénylő tárgyért nyúlt.

– Hmm... Egy tükör... Egy egyszerű tükör... Igazán semmi különös... – vont a vállát Jázmin, miután megszemlélte, mire bukkant barátnője.

Heléne alaposabban megfigyelte a kezében lévő tárgyat, a tükörben valami forogni kezdett, színek és árnyak gabalyodtak egymásba, majd külön váltak. A lányok kíváncsian hajoltak oda Helénéhez.

– Egyszerű? Egyszerű tükör, én?!

Az éles hangot hallva mindnyájan hátra hőköltek, Heléne pedig riadalmában kiejtette ujjai közül a tükröt, és az a nedves fűbe hullott.

– Oh... Jaj... Elnézést! Én... Én csak... – hebegte Heléne sápatag arccal. Aliz is kissé meg volt rémülve, bár korántsem annyira, mint Heléne. Shalimar csak gyanakodva nézte a bűvös darabot, Jázmin pedig álmélkodott.

– Szóval... te tudsz beszélni? – kérdezte a tükröt.

– Még hogy tudok-e beszélni? – háborgott. – De mondd csak, milyen dolog megzavarni egy gyanútlan alvót? – rikkantotta éles hangján. – És különben is... Te is megbántva éreznéd magad, ha csak egy egyszerű tündérnek neveznélek téged, holott egy tavi tündér vagy, nem igaz? Persze a mai fiatalság, régen ilyet...

Ám a további zsörtölődésére már senki nem figyelt. A lányok csodálkozva pislogtak Jázminra, majd vissza a tükörre.

– Szóval... – kezdte Aliz.

– Te...? Szerinted... Vagyis... Szóval... Ő...? Ő egy...?

– Micsoda? Mit hebegsz-habogsz itt össze nekem?

A tükör rikácsolása a kislány halk, megszeppent hangja mellett túlságosan erőteljesnek, majdhogynem kiáltozásnak tűnt.

– Miből gondolod, hogy én egy tavi tündér vagyok? – nézett a tükörbe Jázmin, szemében valami különös fény csillant.

– Még ilyet! Miből-miből? Talán még nem hallottál a tavi tündérek titkos tükreiről? – méltatlankodott a tükör. – Hát hogy tudnék én beszélni, ha valaha nem egy tavi tündér tulajdonában álltam volna? Még jó hogy felismerek egy tavi tündért!

Heléne, Aliz és Shalimar bizonytalanul pillantottak Jázminra. Csönd telepedett a patakpartra. Jázmin arcán szokatlan mosoly tűnt fel, most valahogy sokkal szebbnek és értékesebbnek érezte magát. A három másik lány irigyen figyelte őt. Ezt is nagyon élvezte.

– És mondd csak, te tükör, ha én valóban egy tavi tündér vagyok, akkor nekem is van valahol egy saját tavam?

– Természetesen. Ez a patak vezet oda.

– Akkor hamar vezess engem oda, kérlek!

Egy pillanatig se gondolkozott el azon, hogy talán akkor barátnőit már nem is láthatja többé.

– Bár ti is velem jöhetnétek... De nektek itt az erdő, ugyebár...

Kissé erős hangsúllyal ejtette ki száján búcsúmondatát, majd egy gúnyos mosoly terült el az arcán. Eszébe jutott, hogy menynyi éven át érezte magát különcnek ezüst hajával és kék szemével, hogy mindig úgy gondolta, kilóg a barátnői közül... S most lám, kiderült, hogy nem is kilóg, hanem kiemelkedik közülük.

Aliznak és Helénének is rosszul esett Jázmin viselkedése, de leginkább Shalimar látszott megbántottnak, ő volt a legjobb barátnője. De nem szólt semmit, csak lehajtotta a fejét, megszegyenülve, hogy Jázmin ilyen hamar megváltozott. Heléne és Aliz reménykedve figyelték a tükröt, hátha még róluk is kiderül valami, amit eddig nem is sejtettek. Shalimar viszont már egyáltalán

nem vágyódott arra a bizonyos titokzatos tavitündér-létre, amelyről gyermekként oly sokat regéltek neki.

Jázmin és a tükör útra keltek. A lány már alig várta, hogy tó úrnő lehessen, és megcsodálja leendő birtokát.

A tükör mesélni kezdett.

– A legenda úgy tartja, hogy egyszer, a régi idők kezdetén élt egy tavi tündér, akit Harmatnak hívtak. Szépséges kislányka volt. És talán még túl fiatal volt ahhoz, hogy egy saját tavat uraljon, mégis így történt. De nem tudta értékelni mindazt, amije volt, folyton csak a magányra gondolt. Mélységesen szomorú volt, túl fiatalon. A tó, amelyre felügyelnie kellett volna, elkezdett szép lassan kiszáradni... Csak a könnyei táplálták a vizét.

Aztán egy este, egy tükörre talált a tó fenekén. Olyan régi, kopottas üvegű, töredezett tükörre, amelyet évekkel előtte hajított valaki a tó vizébe. Senki sem tudja pontosan, hogy hogyan sikerült neki, de megbűvölte a tükröt, talán éppen szomorúságával, nem tudom, de a tükör attól fogva beszélni tudott. Többé aztán már nem volt magányos Harmat, a tükre volt a társasága.

Azóta van úgy, hogy a tavi tündéreknek mind van valahol egy tükrük, amik a megtalálásukra várnak...

A tükör hirtelen elhallgatott.

– Megérkeztünk.

Jázminnak elakadt a lélegzete.

– Álomszép – nézett végig a hatalmas tóvidéken. – Hogy lehet egy ilyet nem értékelni? Én itt sose leszek magányos... – kiáltotta vidáman, és a mesén pedig csak nevetett. – Ha ez mind az enyém... Csak az enyém...

Kezdetben valóban így volt, hosszú időn keresztül boldog volt Jázmin a birtokával és a tükrével. De egy nap eszébe jutott Shalimar, a legjobb barátnője, és Heléne meg Aliz, akiket testvéreiként szeretett. Erős hiányérzet tört rá, és még egy furcsa érzés. A bűntudat.

Ettől kezdve már máshogy látta a tóvidéket és önmagát. Napokon keresztül ugyanazon a sziklán ült a tó közepén, többé már nem tudta élvezni mindazt, amit eddig igen. Ekkor döbbsent rá, hogy ő is a legendában szereplő Harmat sorsára jutott, éppoly magányos ezen a varázslatos helyen, mint ő. Hiszen egy tükör, ami a saját arcunkat mutatja, hiába tud beszélni, nem lehet a barátunk, csak a magányt feledteti – gondolta Jázmin szomorúan. Keserű volt a felismerés.

Nagyot sóhajtott. Mennyire megbántotta barátnőit elválásukkor, és mennyire könnyedén megvált tőlük. Hiányzott az őszi erdő illata, a vidám nevetések, az erdei baglyok mókás társasága, a falevelek zöreje, a sün család vacsorameghívásai, a szamóca zamatos íze, a színes virágok és az öreg diófa, a parton álló öreg tölgy, és még oly sok minden, ami az erdei tündérekhez kötötte őt.

Sírva fakadt. Elkeseredett zokogása felrázta a rideg vidék csöndjét. Hirtelen beleugrott a vízbe, és megkereste tükrét, amivel már hetek óta nem beszélt.

– Ó tükör... Haza szeretnék menni az erdőbe. Én ott vagyok magam, ott vagyok boldog – mondta halkan. – Hiába vagyok külsőleg egy tavi tündér, mégis erdőben nevelkedtem, erdei tündérek között, és együtt álmodoztunk a többi tündérrel. És itt... itt legbelül én is hozzájuk tartozom, érzem.

A tükör nem szólt semmit, a lány csak a saját bánatos arcát látta benne.

Útra keltek a patakon, mely a tóvidéket és az erdőségeket köti össze. Messziről felismerte a három erdei tündért, akik a tölgyfa tövében ücsörögtek a tóparton. Jázmin bizonytalanul kezdett el beszélni.

– Tudom, nem volt szép tőlem, amit a múltkor mondtam, és hogy csak így itt hagytalak benneteket. Kérlek, ne haragudjatok rám, én igazán megbántam mindent, és rájöttem, hogy akármilyen is egy tavi tündér, akárhány legenda szól is róluk, én nem aka-

rok többé közéjük tartozni, és egyáltalán nem szeretnék én is egy legenda lenni, én veletek szeretnék nevetni még sokáig, és együtt vigyázni az erdőre... – hadarta, majd rövid szünet után elsírta magát. – Remélem, meg tudtok nekem bocsátani! Én úgy szeretlek benneteket.

Mikor elhallgatott, a három lány zavartan és szótlanul álldogált előtte. Heléne ruhája szélébe markolt, Shalimar pedig lehajtotta a fejét és zavarában egyik lábáról a másikra állt. Teljes pillanatok teltek el így, kínos csöndben. Majd Aliz megbökte könyökével Shalimart, és az erdő felé mutatott.

– Nézzétek! Indulnak a fecskék!

A többiek is oda pillantottak. Most már ők is mosolyogtak.

– Hát akkor siessünk! – kiáltotta Shalimar.

Hangos nevetés törte meg az erdő csendjét. Néhány tündérlány szaladt felfelé az öreg diófa mellett a patak irányából. Hosszú hajuk a szélben lobogott, arcuk piros volt a futástól.

Igen, négyen voltak, egészen biztosan.

Jelige: Maminti

Pohár, folt és álca

Már megint itt ülök... – gondolja. – És mi változott? – Megenged magának egy kis fanyar mosolyt. – A válasz egyszerű: nem sok. A képek, igen, a képek nem ugyanazok. A többi ugyanolyan. Ugyanazok a koktéluhák, a felcicomázott emberek, a pezsgőspoharak, még a képgaléria is vagy a sarokban álló, barna öltönyös férfi szakálla. Minden. Igaz, talán változásnak mondható, hogy a képek festője – igaz, hogy ugyanabban a fekete ruhában van, és ugyanúgy van ki-sminkelve – már meg sem próbál erőfeszítéseket tenni azért, hogy a látogatókat szórakoztassa. Csak ül egy széken az ablak előtt, üres tekintettel mered a fényekre és a zuhogó esőre. Magával beszélget.

– Miért is csinálom ezt?
– Jó kérdés.
– Válasz van?
– Határozottan nincs.
– Kösz, sokat segítettél.
– Mondd, egész este itt fogsz ülni mindenkinék háttal, és halálra sajnáltatod magad? Vagy szándékosan áll felállni és tenni is valamit?

– Hagyj békén.

Nem tud megbarátkozni a gondolattal. Ugyanazok az emberek, ugyanazok a felületes kapcsolatok a még felületesebb beszélgetésekkel, ugyanazok az álszent mosolyok, nevetések. Tulajdonképpen azt sem tudja, miért jönnek el újra és újra.

– Biztos érdeklik őket a képeim...
– Most magadat áltatod, vagy tényleg ennyire hülye vagy?!

– Békén tudnál hagyni?
– Nem, nem éppen.
– ...
– Talán a pezsgő miatt.
– Hát... tényleg nem rossz – ránéz a pohárára, és azon kezd el gondolkodni, hogy

milyen egyszerű is lenne eltörni. Csak kicsit meg kéne szorítani. Itt.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet.
– Ugyan mi?
– Eltörni.
– Eszem ágában sem volt.
– Jobb, ha nem válaszolok.
– Kérlek.
Hosszú csend.
– Lehet, hogy a társaság miatt.
– Ezt te sem gondolod komolyan.
– Talált, süllyedt. Kikészülök tőlük.
– A barátaid...
– Igen, a barátaim, de miféle barátaim!? – nevet. – Legkevésbé sem...

– Nem értelek.
– Nem is hiszem, hogy meg tudnál...
– Ne is kezd el. Idegesítesz.

Abban a pillanatban valami megváltozik a teremben. Érzi. Persze nem néz hátra. Ugyan mi is lehetne? Egy újabb üresfejű liba, aki a legújabb ruhájában jött, amin akkora kivágás van, hogy látni lehet minden porcikáját... Legkevésbé sem néz hátra. Akkor sem, amikor rájön, hogy ez a valami nagyon más. Megijed. Persze nem néz hátra. Kezd ideges lenni, és nagyon szeretne már egy pillantást vetni a terem másik oldalára. Azonban a makacsság nagy úr. Percek telnek el, a pezsgőspohár elkezd külön életet élni a kezében, és halkan szétroppan. A világos folyadék már folyik is a ruháján, kedves kis foltot hagyva.

Minden önuralmát próbára téve elfojt egy cifra káromkodást. „Jó kislány” – hangzik érte a dicséret. Nincs mit tenni – nyugtázza magában –, irány a mosdó, hacsak nem akar egy magába fordult, ráncos homlokú fatehenet játszani. Bohóccipőben. Feláll, megfordul. Milyen hosszú időbe telik... Szinte hallja a másodpercmutató halk zaját.

Akkor látja meg. Ott áll, teljes életnagyságban, egy szürke pulóver van rajta. A tulajdon unokahúgával beszélget. Meglepődik. „Pulcsiban?” – teszi fel a kérdést. Melege van. Izzik a levegő. Szeretne elfutni. „Nem vagy már kislány. Hagyd ezt abba!” Szinte látni lehet a közte és az ismeretlen férfi közötti vibrálást. Szédül. Magában sikoltozik. Lassan elindul a mosdó felé. A másodperc-mutató nekiindul. Egy... Kettő... Három... Négy... Évezredek telnek el, mire sikerül eljutnia a tükörig. Belenéz.

– De szép piros vagy...

– Megköszönném, ha abbahagynád.

– Márpedig nem fogom. Kikészültél, mi? Láttam, nehogy azt hidd, hogy olyan jó színész vagy, hogy el tudod takarni. Azt inkább meg sem kérdezem, miért remegsz.

– Jól teszed. Harapós kedvemben vagyok, és...

– Hmmm.. Nagy dilemma. Most folytassam a kérdezősködést, tehát engedjek a kíváncsiságomnak, vagy fogjam be a pofám, ezzel elkerülve a harapásodat? Tudnál segíteni?

– Most az egyszer ne...

– Na... most jön a nagyjelenet. Mondd, mikor fogsz elzuhanni a padlón, és sírva-üvöltve fetrengeni?

– Most.

Meg sem mozdul.

– Nem látom, hogy esésben lennél. – Hosszú csend. Nem mozdul. – Kösz. Szép kis hiszti volt.

– Köszönöm.

Elmosolyodik. Vet egy utolsó pillantást a tükörbe. Annyira büszkén néz, ahogy csak tud. Hangosan mondja:

– Most kimész, és egy kicsit sem gondolsz arra, hogy milyen állapotban vagy te, vagy éppen a ruhád. Mire is vártál? Nem történik semmi. Egy órán belül ezek az emberek eltűnnek, a függöny legördül, és te egyedül maradsz egypár szánalmas képpel és a törött pezsgőspoharaddal. Nincs is jobb társaság.

Még egy mosolykísérlet. Kimegy. Eddig könnyű volt, de a Célszemélyt meglátni újra már nem az. Igen. Eddig tartott a nagy határozottság, mostantól a remegő láb és gyomor kerül előtérbe. Derűsen konstatálja, hogy meglepő sikerrel érte el a „fatehén bohócpiőben”-állapotot. Megtapsolja önmagát.

Ahelyett, hogy visszaülne a megszokott helyére – az ablak elé –, minden erejét összeszedve társalogni indul. Beszél ezzel, beszél azzal, de közben fogalma sincs miről, csak arra a bizonyos sarokra tud koncentrálni. „Háttal áll. Mi a szarnak áll háttal? Csak egy kicsit venne észre... Nézz ide, kérlek,

nézz már ide!” Ekkor tényleg megfordul. Csak egy másodperc az egész: egy futó pillantás – „Egek anyja, de szép szeme van!” – elég a felfedezés, hogy egymást bámulják, és máris igyekeznek nem egymásra nézni.

Abban a pillanatban kezdődik a tánc: mindketten járnak körbe-körbe a teremben, minél messzebb egymástól, pontos lépések; egy lépés oldalra, előre, forgás. Megszokható. Az egyetlen nehézség: úgy nézni a másikat, hogy az ne vegye észre. Ha elfordulnak, érzik a másik tekintetét a hátukon. Vajon hány lépéssornak kell eltelnie ahhoz, hogy hibázzanak?

Talán szándékosan rontanak, talán nem. A lényeg az, hogy a hiba végzetes.

Közel kerülnek. Két-két emberrel beszélgetnek egymásnak háttal állva. Nehéz, jaj, de nehéz. Remegés... képtelenség abbahagyni. Szinte futva teszik meg a következő tánclépéseket, csak hogy helyrehozzák a hibát. Az emberek azonban fogynak. Kevesebb a lehetőség. Egyre kevesebb.

Már csak tizenketten maradnak. A lépések rövidülnek. Nincs mit tenni.

Öt ember.

Három.

Egy.

A lány egyedül marad. Nekidől a falnak, a távolságot szigorúan betartva, nézi, ahogy a másik kettő beszélget. Egy ember. Egy maradt. El fog menni. Már megy is. „Ne! Ne! Ne, könyörgöm, Ismeretlenem, menj velem. Ne hagyd csak úgy elmenni!”

Azonban nem így történik. Ketten maradnak. Csak állnak, egy szót sem szólva, hosszú-hosszú ideig. A levegő súlya elviselhetetlen. Szinte hallják egymás lélegzetét. Sok idő telik el így. Túl sok. A férfi a kijárat felé indul. Lassan. Van még idő. Mikor már majdnem kint van, a nő utána fut. Megáll vele szemben, nagyon közel, de már a lépések senkit sem érdekelnek. Nagy nehezen felemeli a fejét, és a férfi szemébe néz.

Mintha megrázta volna az áram. Csak nézi. Nem tudja abbahagyni. „Hogy tud ilyen

szomorúan nézni?” Nem hátrál meg. „Ne, könyörgök, ne sírj... Nem teheted ez velem... ó, ha tudnád, milyen ronda vagyok sírás közben...” Gondolhat azonban akármit, tudja, hogy azt akarja, hogy sírjon, igen, sírjon, ameddig csak akar, gyerünk, gyerünk.

Közelebb lép. Átöleli. Már zokog is. „Ugye, nem is volt olyan nehéz?” Nem, nem volt. „Ne engedj el, kérlek, ne engedj el, soha, soha, soha többé...” Az idegen mégis elengedi. Megfogja a kezét, és kivezeti az utcára. Pillanatok alatt eláznak. Még csak annyit sem szól:

– Viszlát.

Elengedi a kezét. A nő mosolyog. Őszintén. Hát sosem tudja meg, milyen a hangja. Nem számít. Hátat fordít, és elindul végig az utcán. Nem néz hátra. Tudja, hogy a férfi eltűnt. Valószínűleg visszament a terembe. Most is ott van.

Azt sem tudja, ő maga mit érez. Dühös, szomorú, elkeseredett, de – nem üres. Életében először nem üres. Boldog. Igazán boldog, és miközben sétál hazafelé, csak arra tud gondolni, hogy lehet ilyen nehéz elválni valakitől, akit még csak nem is ismer. Talán tudja a választ. Mert ők ketten egyek voltak, ugyanolyanok, igaz, nem sokáig. De talán jobb is így. Hamarosan már csak a lépéseire koncentrálni, és hallgatja az esőcseppek kopogását a háztetőkön.

Jelige: Manasse

Esztétikus hátraszaltó avagy írjunk-e verset hajnali 3-kor...

Talán? talán, talán.
Nem, nem!, nem.
Kellene bizony
erőltetni, ezt?
Talán, talán.
Nem.
Bizony.
Kellene.

Bizakodva nézek a jövő felé

Még régen kezdődött. Hónapokkal ezelőtt.

Nőnapon viszont bepörögtek egy kicsit az események (hah, „bepörögtek”, kérkedő és túlzó szó). Túl három ajándékozáson, és három ölelésen, meg miegymáson, kellően erősnek és magabiztosnak éreztem magam, hogy bármit megtegyek, és főleg, hogy a legfontosabb embert megajándékozzam.

Suli végén aztán odajött Ő. Egyből vidámabb lett minden. A fák rügyeztek, a virágok kinyíltak. Lány zeneszó hallatszott. Az élet egy pillanatig szebb lett, mint volt.

Odaadtam neki a csokit, mire ő:

– Na, ezért kapsz egy ölelést! – és megölelt. A szívem vadul vert, valószínűleg el is pirultam kisé. Erre nem számítottam. Ha csak egy köszönömöt kaptam volna, már az is csodálatos lett volna. De ez... ezért érdemes volt élni. Azonban uralkodnom kellett magamon, nehogy eláruljam magam. Sikertől is. A lány mondta, hogy akkor ő most elindul hazafelé, én pedig rávágtam, hogy elkísérem. A Klinikáig sétáltunk, majd metróra szálltunk. Én pedig „véletlenül” elkísértem addig, ameddig ő ment, mit sem törődve, hová megyek, vagy hogy hol kellene leszállnom. Felőlem akár Szibériába is mehettünk volna, ha ő oda megy. A metrómegállótól néhány lépésre lakott. A ház ajtajáig kísértem. Itt elköszöntünk. Búcsúzásul még egy puszit is küldött. Életem egyik legboldogabb pillanata volt ez. Tényleg. Ez... ez... ez... tényleg.

Én még egy órán keresztül ott álltam a ház előtt, hátha kinéz az ablakon, és még beszélhetünk egy keveset, vagy megpillanthatom. Vagy valami. A metróon is beszéltünk. Végig. Ittam a szavait és csodáltam gyönyörű szemeit, szőke haját, angyali hangját, egész lényét. Mindegy. Elkezdtem sétálni, csak úgy, cél nélkül. Rá gondoltam. Egyszerre nem bírtam tovább, és elkiáltottam magam: „Szeretlek!!!” Az emberek hülyének néztek, de már nem érdekelt. Tudtam, hogy megőrültem. Teljesen és totálisan belészerettem. Értelmetlennek éreztem nélküle az életem. Üresnek.

Boldogságom titka Ő. A mosolya. A hangja. Ahogy nevet. Egyszóval: a léte.

Felszálltam egy véletlenszerűen választott buszra és valahogy hazakeveredtem.

Kissé jókedvű voltam.

Nem tudom, miért.

Semmi esélyem sincs nála.

Semmi.

Travel

Tű-tütütű-tütütű. Személyvonat indul... Jó, ezt hallottuk már, mehetnénk már?, otthon szeretnék végre lenni! Olyan nagy kérés ez?

Zütty-zütty, züttyzütty, züttyzüttyzüttyzütty... na végre, elindultunk! De rázkódik minden, nem lehet így írni! Az ajtó is zötykölődik, sötét is van, mert a sok hülyegyerek tönkretesz mindent! Mindegy. Kőbánya-Felső. Emberek? Fel? Le? Fel. A francba, persze, hogy szabad az a hely, csak a csomagjait ne rakja rám. Zütty... Nénike, felhúzná az ablakot? Fázom... Nem igaz, gondolni kellene másokra is! Fékesikorgás... mi van már megint? Jaaa, Rákos állomás. Katt! Valaki felkapcsolta a fűtést, így most rohadt meleg van. Néni, lehúzná az ablakot? De hát az előbb... Tudom, tudom. Köszönöm. Zütty... na jó, ezt nem bírom, inkább elszívok egy cigit a peronon. Arrébb húzná a lábát, míg kikászálódok? Na, végre! Katt! Ég a láng, füstöl a cigaretta, ablak lehúzva, süvít a menetszél. Jó estét kívánok, jegyeket, bérleteket! Hova raktam? Ja, persze, tessék, mutatom, nézze, bólintson. Fiatalember, a peronon nem szabad dohányozni. De hát az ablak... Tudom, de akkor is. Jó, ezt hadd szívjam el. Jó. Köszönöm. Percek múlva zuhan a csikk, láb rátapos, irány a WC! Undorító! Nem hiszem, hogy az utóbbi húsz évben takarítottak volna itt. Slicc fel, ajtót kinyit... nem nyílik, beragadt. Erősebb lökés, nyílik. Hol vagyunk? Áá, jó, akkor készülődjünk. Bocsánat, a kabátom, csak hadd vegyem ki... végre, köszönöm. Cipzár fel, vonat utolsót zöttyen, megáll. Ajtó kinyílik, lépcső, talaj.

De legalább nem mozog. Egyelőre.

A vonat persze megy tovább, de már nem érdekel, csak hallom...

Züttyzütty, nyikk, ssss, züttyzütty, nyikk, zütty...

De már nem érdekel.

Buszon

Kinézttem az ablakon. Ő csuklyában,
Te szoknyában.

Láttalak. Ő rád nézett,

Még sok mást is, Te énrám.

de téged néztelek.

Magas voltál. Magas volt.

Vékony. És vékony.

Szürke, mint a hajnal. Szürke, mint a hajnal.

Ketten voltál. Mint te.

Te és Ő.

Pedig-pedig-pedig.

Az ablak nem is torzított.

R.I.P

– Na, ezt a farmot vettük, miután az apám a bank igazgatója lett – mondta Palika barátainak.
– Meséltem már róla.

– Igen, igen, meséltél – visszhangozták Palika barátai.

– Nem nagy dolog, igazából csak egy tehenészet, de hát ismeritek az apám, nem bírta megállni, hogy vegyen valami teljesen fölöslegesen.

– Ismerjük, ismerjük, persze.

– Bár nem értem, minek neki egy ilyen, hisz otthon, a villában olyan tejet iszunk, ami Hollandiából származik, nem innen.

– Áá, Hollandiából – néztek egymásra barátai jelentőségteljesen. Persze, már megint dicsekszik. Hosszabb távon kibíratatlan.

– Nincs is itt semmi, csak néhány koszlott tehen és egy hülye bika, hahaha – kacagott Palika.

– Hahaha – kacagtak barátai.

A délelőtti napsütésben megcsillant a fény a kerek kút láncán. Innen hordták a vizet az állatoknak, amióta a folyót egy közeli, műanyag kacsákat készítő gyár csatornának nézte.

Palika nagyjából húszéves lehetett, barna hajú és viszonylag magas, sportos termetű volt. A vele egykorú fiúknál általában nagyobb volt, és ezt éreztette is velük, bár annyi biztos, hogy nem kiváló szellemi adottságaival kérkedett. Ami nincs, azzal minek, nem igaz? Mindegy.

Miután elvégezte az egyetemet, melyet apja finanszírozott neki, úgy döntött, hogy otthon marad, míg apja meg nem hal, és majd az örökségével gazdálkodik.

A bikát Bikának hívták. Csak így egyszerűen. Nagyjából ötéves volt és igencsak ártalmatlan. Barnás-feketés szőre volt homlokán egy konkáv négyszög alakú fehér folttal, ami meglehetősen elegáns megjelenést biztosított neki. Az orrában volt egy fényes karika, amit arra használtak, hogy ide-oda vezessék egy kötéssel, amit átdugnak a karikán. Mielőtt a tehenészetbe került, díjnyertes rodeó-bika volt, a zsökék rémálma. Ám itt, a tehenészetben sem panaszkodhatott. Koszt, kvártély és a párzási időszakban heti 4-5-ször egy-egy meghitt együttlét a nőtények legjobbjaival. Ezt kapta. És ezért nem

is kellett semmit sem csinálnia. Úgyhogy jó dolga volt. Úgy nézett ki, természetes halállal fog elpusztulni évek múlva. Nyugalmát senki sem zavarta.

Ezért is volt furcsa, hogy most egy idegen fiút látott. A fiú hangosan nevetett, majd átmászott a kerítésen, az ő birtokára. A fiú természetesen Palika volt.

Bika a birtoksértés megtorlásaként meg akarta ijeszteni Palikát, lássa, kivel van dolga. Leszegte fejét, fűjt néhányat, kapálta a földet jobb mellső lábával, majd lassan, vészjóslóan elindult a fiú felé.

Arra viszont nem számított, hogy Palika nemhogy nem ijedt meg, de még el is kezdte őt kövekkel dobálni. Majd közelebb jött hozzá. Még mindig dobálta. A fiú úgy gondolta, ez a bika nem árthat neki, hiszen az apja birtokán ki bántathatná őt?

Bika feldühödött a röhögő fiút és barátait látva. Na nehogy már ilyen kis senki emberek pacakázzanak vele! Fűjt egyet és nekirohant Palikának. Amikor Palika realizálta, hogy egy 2,5 mázsás állat rohan felé, már nem tudott menekülni. Bika fellökte őt, majd többször is átgázolt rajta. Amikor Palika már mozdulatlanul feküdt a földön, megbökte a szarvával. Mivel nem mozdult, háttal fordult neki és bement a fekhelyére.

Palika tizenhárom nappal később kelt fel kómájából. Fején, karjain, lábain szoros kötések voltak. Akárhogy mozdult, egyből elkezdett iszonyatosan fájni mindene. De nem volt bánatos, nem. Vígán nevetett legkínzóbb fájdalmain, és berendelte a saját szakácsát a kórházba, hogy az valami ünnepi menüt főzzön neki. Rokonai csodálkoztak ezen, az orvosokhoz fordultak segítségért. Néhány vizsgálat után megállapították, hogy Palikának pillanatnyi elmezavara van. Úgy is mondhatnánk, hogy Palikát hülyére taposta a bika. De állítólag néhány nap alatt elmúlik majd.

Mikor Palika egy kicsit jobban lett, eszébe jutott Bika. Üvöltve követelte, hogy engedjék ki a kórházból. Apja, aki mesésen jómódú volt, így szinte bármit megtehetett, elintézte neki. Mikor kiszabadult, első dolga volt a tehenészetbe men-

ni. Csodálkozva nézte Bikát, hisz azt hitte, elaltatták, miután így elbánt vele. Persze nem tudta, hogy barátai elmondták az illetékeseknek, hogy Palika direkt ingerelte a bikát, azért támadt.

Bika érdeklődve nézte a fiút, ahogy megint bejött a területére. Láta, hogy sérült, hisz a kötéseken néhol még mindig átütött némi vér, és a vért minden állat felismeri és tiszteli. Sérült embert nem bántunk, ez alapszabály volt Bikánál, még a rodeós évek alatt tanulta meg. Nem is akarta bántani. Eddig...

Ebben a pillanatban viszont a fiú odaállt elé, néhány centiméterre tőle. Egy igencsak sértő mozdulat közbeiktatásával kissé lehajolt és Bika szemébe nézett.

– Emlékszem ám rád, te rosszcson! – mondta vidáman, az ujjával bökdösve a bika homlokát. Bika kissé oldalra döntötte fejét. Okosan csillogó szeméből megvetés és sajnálat sugárzott.

– Nem kellett volna ezt tenned velem! – kiáltotta hirtelen kötéseire mutatva Palika, majd olyat tett, amit minden bika utál. Megfogta a Bika orrában lévő karikát, és annál fogva odahúzta az állat fejét a magáéhoz, úgy, hogy orruk összeért.

– Bika! – üvöltötte. – Mától ellenségek vagyunk, míg világ a világ. ELLENSÉGEK!

Palika számára a világ (és ezzel együtt az élet) még kb. 5,5-6 percig tartott. Ennyi idő alatt Bika halálra taposta Palikát, szarvával többször is beleszúrta testébe, majd mikor egy jól sikerült szúrás után a test felakadt a szarvára, odarohant a kerítéshez, és annak segítségével akarta lehúzni szegény Palikát magáról.

Miután végre sikerült neki, elkezdett menekülni, mert a gazdái le akarták löni, ugyanis azt hitték, megveszett, hiszen így elbánt egy EMBERREL. Az egyik gondozó végül leszedte Bikát, mégpedig új, két napja vásárolt puskájával. Ez volt a próbálövés. Mint kiderült, igen jól működő puska volt.

Szegény, pórul járt állatot a kert végében földelték el, miután Palika apja kifizette Bika árát, elvégre az ő fia kezdte ezt az egészet.

Palika kapott egy ízléses, ébenfekete koporsót és egy márványkriptát. Rokonai gyakran látogatták, apja kivételével, aki a közös sírlátogatásokra mindig megpróbált valamilyen tárgyalást összehozni a banknál. Jól van, még élve sem szerette a fiát, na, van ilyen.

Palika 21 évet élt.

...aztamindeit...

Megláttam.

Sok volt.

Kifűjtam.

Bent volt.

Megálltam,

Hisz nem láttam

Álmomban.

Nem,

Hisz bátran,

élve vártam.

Nem így.

Ez... váratlan.

Ha...

mellette,

őt nézve,

néha-néha

elmélázva,

nem is,

elbénázva.

ha-ha-ha

sosem sikerül,

de ha megkerül,

(hiszen fölvette)

felébredhetnék

mellette

(általános) (és felszínes) Vallomások

Az óvódás (5)

Bejött az oviba. Volt egy aranyos macija. Odamentem hozzá a tízórai előtti szünetben és elkértem tőle. Ő elkezdett mosolyogni. Szépek voltak a fogai. Megfogta a ruhám szélét, és azt mondta: „Te vagy a fogó!”. Elkezdtünk fogócskázni, majd – mikor elkaptam – bújócskázni. A délutáni pihenőn a mellettem lévő ágyra feküdt és odaadta a maciját. Nagyon szeretem őt, akár a legjobb játékaimat is odaadnám neki, és adnék neki egy cuppánós puszit.

A lány (16)

Tök cuki volt, odajött hozzám és azt mondta, hogy én régóta tetszem neki, és voltaképpen szerelmes belém. Erre én megmondtam neki, hogy bocs, de másvalakivel próbálok éppen összejönni. Barátok maradtunk, szinte naponta beszélünk az msn-en és a suliban is. Amikor nekem végül is nem jött össze a másik sráccal, akkor egy idő után elkezdett ő hiányozni. Rájöttem, hogy szeretem. Másnap odamentem hozzá és rákezdttem, hogy szerelmes vagyok belé. Persze mindezt fülig elvörösödve. Erre ő azt válaszolta, hogy oké, tök jó, de ő most épp egy másik lánnyal jár. Majd elgondolkozott, és azt mondta, hogy nem gond, azért megpróbálhatnánk. Ebben megegyeztünk. Azóta is együtt vagyunk.

A fiú (17)

Elhívtam moziba, miért is ne? Tetszik nekem, és ezt a film után el is mondom neki. Talán. Már három napja nem alszom miatta. Lehet, hogy szeretem? Talán. De biztos nem jön össze semmi, pedig belepusztulok a gondolatba, hogy nem lehet az enyém. Márpedig valószínű, hogy ez a helyzet. Imádom, majd megveszek érte. Ő más, mint a többi lány, mint a többi ember. Jobb náluk. Nálam. Mindenkinél. Ő tökéletes. Szeretem.

A nő (26)

Szeretem, ez nem kétséges. Otthon gubbasztok egész nap, rá gondolok és fagyit eszek. Egy kicsit segít. Nyilván nem mehetek oda hozzá, hogy helló, szia, szeretlek. Bár már sokszor lett volna alkalmam elmondani neki. Sokat beszélgetünk. De valahogy Ő még csak nem is utalt arra, hogy érezne valami... valami komolyabbat. Pedig érzem... tudom, hogy ő a nagy Ő.

De még csak barátok vagyunk. Sajnos.

A férfi (28)

Elmentünk vacsorázni. Közben beszélgettünk is, bár én kicsit szótlan voltam. Mikor hazakísértem, megegyeztünk, hogy egyszer még megismételjük ezt. Valamikor. Otthon lefeküdtem aludni, de nem jött álom a szememre. Hiányzott, nagyon is hiányzott. Rettentően. Öt perc múlva felhívtam, és hajnalig beszélgettünk. Akkor már tudtam, hogy... szeretem Őt. Másnap találkoztunk a cégnél, és én egyszerre nem bírtam magammal: gyorsan megcsókoltam.

Egy pofon volt a jutalmam. De ez nem tántorít. Szeretem, és bármit megteszek érte. Bizakodva nézek a jövő felé.

Jelige: Cirko

Órák

Órák! Nyilván a kedves olvasónak is van otthon egy, no nem egy olyan csúcs modern, mindenfelé felszerelt, digitális egyedre gondolok. Épp ellenkezőleg, egy ósdi, poros, pincében lakó úgynevezett tiktakra. Olyan tárgyak ezek, melyek az utóbbi években már számúzve lettek mindennapjainkból. Be kell érniük egy eldugott kis hellyel, ha csak ki nem dobják őket. Látszólag barátságos szerzeményeknek tűnnek, de lehet, hogy nem kedvelik a port...

2011. május 4-ike, borongós nap a mai, pedig szépen indult a hónap. Reggel hét óra, ébred Amerika, ébrednek az emberek, ébred Ben. Felkel, megeszi szokásos csokis pufiját, mosakszik, bepakol, és a reggeli tévéshow-ban megnézi, hogy tegnap melyik országot bombázta le hazája. Egyszerre minden úgy kezdődik, ahogy szokott. Felpattan bringájára, és tíz perc múlva már barátait köszönti. Már mindnyájan várják, hogy végre felsősök legyenek, unják már a negyediket. A második és a harmadik, tízórais szünet után történelemóra következik. A tanár unottan magyarázza nekik, hogy mért menjenek másnap ünneplőben, hogy éppen mért ünneplik dicső hazájukat. Persze senki nem figyel, még a tanár se. Mindenki a nap legfontosabb eseményére koncentrál: az ebédszünetre. A csengő után mindenki rohan, hogy ne kelljen sorban állnia, Benék az elsők között vannak. A hús- és krumpliosztás után leülnek szokásos helyükre, a sarokba, a régi óra alá, amely már harminc éve néma. Evés közben épp azt beszéljük, mi volt a tegnapi bokszmeccsen, és hogy titokban mindhárman megnézték a késő esti filmet, amiben a láncfűrész, vagy inkább KATT, vagy... de mi lehet ez a hang. A fiúk néznek mindenfelé, de semmi, mikor Ben rápillant a régi tárgyra. Oly hetykén jár a mutatója, mintha hirtelen áramütést kapott volna. De hogy lehetséges ez? Egyik pillanatról a másikra. Nagy sereglet gyűlik össze a már elfelejtett időmérő előtt. És pontos! Pont akkor indult el, mint amikor valaha megállt. Mikor már vagy egy órája vizsgálják, azt veszik észre, hogy egyre hangsabban zakatol. Mintha valaki tekergetné a hangerejét, de csak egy irányba. Egy idő után már szinte bántotta a fület, és elkezdett rázkódni. Az igazgató nem tudja, mit tegyen, végül is elenged mindenkiket a délutáni tanításból. Ben felpattan kétkerekűjére és vidáman indul el társaival, végre elmaradt egy óra! Ahogy hajtanak a betonon, néhány régebbi épületből ugyanazt a monoton, hangos zajt hallják: TIK-TAK-TIK-TAK. A zaj már-már elviselhetetlen és idegesítő. A furcsa az, hogy a kattogások nem különböznek egymástól, minden óra egyszerre kattog, mintha összebeszéltek volna... TIK-TAK-TIK-TAK. Mikor az órabolt előtt mennek el, szörnyűség szemtanúi lesznek. Az órás vérző füllel, ordítva esik össze munkahelye előtt. Ahogy kivágódik az ajtó, mintha fegyverek ropogását hallanák, és a lábuk alatt furcsán, csak erre a két ütemre mozogva a talaj. Az emberek tanácstalanok. Mi lehet ez? Egy-két órán belül már egyre többen terülnek el az utcákon. A földmozgás már több mint érzékelhető, szinte hullámszik a föld. Az ablakok és a tárgyak hangos, de a ricsaj miatt szinte tompa robajjal repednek szét. Mindenki próbál halk, elzárt pincékbe menekülni, de hiába, már a házak is kezdenek összedőlni, beszakadnak az alagsorok. Egyre hangosabb, egyre erősebb, csak két ütem: TIK-TAK-TIK-TAK, semmi más, csak két ütem. Bennek már ömlik a vér a füléből, majd egy halk, két ütem közötti sóhajjal eggyé lesz a rázkódó földdel. A házak szét-, az emberek összeesnek. Ember és keze munkája most együtt pusztul el. A halálosztó ritmika lassan, de biztosan elhatol a föld belsejéig, és a forró magmán véget jelentő fekete csíkok jelennek meg. Majd egy emberi füllel már biztosan nem hallható hanggal az órák eléri céljukat. Végre egyszer ismét figyeltek rájuk. De mire fűrödhethének sikerükben, már beleszürkültek a világegyetembe.

Jelige: Eszdo

Eldorádó a XXI. században

(Egy tényközlő újság cikke)

Sokat hallottunk már különleges világokról, eldugott vidékekről, elásott kincsekről, eltemetett városokról, de eddig csak a képzeletünkben létezett az a hely, ahol minden tökéletes, és nincsenek gondjaink. Voltaire a *Candide* című könyvében írta le a maga Eldorádóját, amely a megtestesült tökéletesség.

A közelmúltban egy olyan helyre látogattunk el, amely a Csendes-óceán egyik szigetén helyezkedik el. Nem sokan ismerik, nem is törődnek vele. Ezen a szigeten van Eldorádó, amiről szól a következő cikk.

Kutatásunk első napján repülőre szálltunk, hogy célba vegyük Eldorádó szigetét. Nagyon nehezen találtuk meg, ugyanis ez a kis sziget igencsak fejlett biztonsági rendszerrel van felszerelve a nem kívánt látogatók miatt.

A parton landoltunk. Nagyon érdekes volt az első benyomás – mint a filmekben –: homokos part, mögötte sok színben pompázó erdőkompozíció. Ahogy a felszereléssel beljebb mentünk, egy hatalmas város körvonalait pillantottuk meg. Elsőre egy kisvároshoz hasonlított, széles utcák, zöld fű és kis négyszögletes ikerházak. Az utcákat óriási fák szegélyezik, amelyeknek lombja az égben egyesül.

Mindenki tette a dolgát, szinte észre sem vettek minket. Öltözködésükben, viselkedésükben, beszédükben nem tértek el az általunk megszokott 21. századi embertől. A gyerekek vidáman játszottak, rohangáltak a kertekben. Megkérdeztünk egy arra haladó férfit, hogy jó helyen járunk-e. Mosolyogva válaszolt, azt mondta, hogy igen, hogyne, ez itt Eldorádó. Érdeklődtünk, merre találjuk a fővárost. Nem igazán értette, miről beszélünk, ugyanis itt nincs olyan, hogy főváros. Egész Eldorádó apró városokból és kisebb falvakból áll. A főváros – mely a zsúfolt-ságot, a rohanást, az autók által létrehozott dugókat jelenti számunkra – itt nem létezik.

Tudomásul véve továbbmentünk. Hosszú gyaloglás után eljutottunk a centrumba. Ezt abból gondoltuk, hogy itt volt minden: gyógyszer-

tár, boltok sokasága, piac, könyvtár, templom, s egy hatalmas épület, melyről nem tudtuk eldönteni, hogy mi célja lehet.

Gondolván, hogy ott talán kapunk valami támpontot, hogy kit keressünk, ha a szigetükről akarunk kérdezni, betértünk. Egy szembejövőtől megtudakoltuk, ki itt a legfőbb ember, kit kell faggatni, ha valamire kíváncsiak vagyunk. Ugyanazt az értetlenséget láttuk az arcán, mint amilyet az utcán sétáló férfién. De végül elkísért minket egy ajtóhoz. Bekopogtunk, s egy kedves, kicsit idős úr hangja válaszolt, jelezve, hogy nyugodtan bemehetünk.

Egy hatalmas, faburkolatú, iroda jellegű szobába léptünk. Az asztal mögött, ahogy gondoltam, egy öszülő, kedves arcú úr ült. Elmondtam neki, hogy kik vagyunk, s milyen célból jöttünk a szigetre, és ha lenne hajlandó válaszolni néhány kérdésre, vagy körbevezetni a szigeten, nagyon megköszönnénk. De ahelyett, hogy leültetett volna minket a kényelmes bőrfotelekbe, s egy üdítő tea mellett mindent elmesélt volna, fölkapta kalapját, s az ajtó felé irányított bennünket, hogy megmutassa, mi minden van odakinn a városban. Elmondta, hogy valószínűleg azért nézett ránk furcsán az az úriember az épület bejáratánál, mert itt, Eldorádóban nincsenek „legfőbb” emberek, csak egy csoport, amelynek tagjai kitalálnak egy-egy megoldást a felmerülő problémákra, majd közlik azt a lakossággal. Ha ők elfogadják, akkor létrejön a megegyezés. Itt nincs miniszterelnök vagy király vagy császár. Itt mindenki egyenjogú.

Mint már említettem, az egész sziget egy nagyvárosra emlékeztet. Ahol éppen voltunk, az a központja. Ott van az iskola, ahol minden gyerek tanul, az orvosi rendelő, a boltok, ahol az emberek a ruhájukat, cipőket és az élelmiszereket veszik. A templom mellett áll egy hatalmas, régi stílusú épület, ez a könyvtár. Belépve, mintha időutazáson venne részt az éppen ide látogató. A könyvek a falak melletti végtelen pocokon roskadoznak, a polcsorok között pedig

hosszú asztalok, olvasólámpák, bőrfotelek várják a könyvimádókat.

Kint azonban az utcák, a házak, az emberek már nem emlékeztettek minket arra, hogy nem otthon vagyunk, hanem egy csendes-óceáni szigeten. Minden teljesen olyan, mint a mi világunkban, semmiben sem elmaradottabbak, csak éppen a nyugalom, a szeretet, a tudás a lényeges, és nem a rivalizálás, nem az, hogy kinek milyen állása van, hogy kinek van nagyobb autója, kinek milyen ruhája van, ki mit eszik, hogyan viselkedik. Itt senki sem törődik azzal, hogy kinek mije van, vagy éppen mije nincs. Itt mindenkinek mindene megvan, semmiben sem szűkölködik. Számunkra nagyon mesebelinek tűnt ez az egész, amit hallottunk. Lassan már el sem hittük, s kételkedve néztünk mindent, mondván: ez nem lehet igaz, ilyen nincs, biztos csak álmodjuk, hogy létezik egy olyan világ, ahol mindenki boldog, s ezt nem fedezte föl senki, vagy ha igen, akkor nem foglalkoznak vele. (Bár, ha felfedezték volna, akkor már rég tönkretették volna ezt a harmóniát, egyszerűséget.)

A városban továbbsétálva, egy rengeteg kert következett. Szinte nem is lehetett látni a végét. Csodálatos látvány volt. Az egyik részén gyerekek fociztak, odébb egy hatalmas füves rét terült el helyenként égig meredező fákkal, s az egész parkot körbeövezte egy futópálya, amelynek egy része az arborétumot szelte keresztül. A futó itt szinte egy másik világba került, azzal volt elfoglalva, hogy a fákat, a vízmosást nézte, a madarak csicsergését hallgatta. Annyira meghitt volt minden, annyira más, annyira nyugodt, hogy szinte el sem akartunk onnan jönni.

És a sok meglepetésnek még nem volt vége. Kiérve a tengerpartra, nem hittünk a szemünknek: a nyaralni vágyók kis nádházikókban laktak a tenger mellett. Nagyon komfortos kis építmények voltak ezek. Sütött a nap, a hőmérséklet közelített a 35 fokhoz, egy kis szellő len-

gedezett, de egy felhő sem volt az égen. Minden tökéletes volt...

Idegenvezetőnket most a szokásokról kérdeztük. Azt mondta, itt is vannak ünnepek, például a születésnapok, névnapok. Ilyenkor az emberek lejönnek a tengerpartra, s egész nap napoznak, lustálkodnak. Ez nekik a pihenés? – kérdeztem, ugyanis nekem nem úgy tűnt, mintha minden ember agyondolgozná magát. Nem – felelte –, ez valami más. Nem igazán értettem, de hagytam, hogy továbbmeséljen. Karácsonykor mit csinálnak? Van itt egyáltalán hó? – érdeklődtem. Persze – válaszolta. Ez kicsit meglepett, ugyanis ezen a környéken nemigen szokott 10 foknál hidegebb lenni. Hasonlóak az éghajlati adottságok, mint nálunk, de persze valamelyest eltérnek. Itt a nyár elég hosszú, meleg. Augusztus környékén lehül a levegő, s decemberben leesik a hó. (A téren fel szokták állítani a Mindenki karácsonyfáját, s körülötte énekelnek az emberek.) Tavasszal minden életre kel, ismét kicsit hűvösebb az idő, de április környékére elérkezik a nyár, s ismét nagyon meleg lesz.

Sokáig sétálgattunk a parton, megnéztük a naplementét.

Körülbelül egy hete voltunk már ott, s észre sem vettük, hogy telik az idő. Könnyű lehetett volna hozzászokni ehhez az élethez, de mi nem nyaralni jöttünk. Miután kellő információt gyűjtöttünk a cikkünkhöz, dolgunk végeztével – nem kis szívfájdalommal – elhagytuk Eldorádót. Itthon azonban, amikor mindent összeállítottunk, és egy remek kis anyag volt a kezünkben térképpel, leírással, mindennel, nem volt szívünk ezt belerakni egy újságba, mert akkor mindenki ráharap, s elmegy Eldorádóba, ott meg felbomlik az eddigi egyensúly, s ugyanaz a szívtelen, mindent felemésztő világ lesz, mint ami a kis titokzatos szigeten kívül.

Ezért hát most csak annyit mondhatok, az emberi képzelőerő határtalan, s a fenti leírás is csak egy újságíró fantáziájából született kép egy tökéletes világról. Az embernek nem kell mindent ismernie. Igenis kell, hogy legyen néhány fehér folt a Földön, mert ha már mindent ismer, nincsenek mesék, legendák, ismeretlen történetek, melyeken a gyerekek jól derülnek, és elgondolkoznak, vajon tényleg így van-e.

Test és Lélek

A test és a lélek egy pár,
Külön-külön nem léteznek már.
A lélek egy utat jár,
Hogy újra találjon egy párt.

De ha a test beteges,
A léleknek sem kellemes.
És ha elhagyják egymást, ó, rettenet,
A lelket újra várják a fellegek.

Ezért hát lélek, ne öltö emberi testet,
Mert az igencsak beteges.
Légy madár vagy virág a réten,
És nem pusztít csúf méreg.
És ha a test a lélekkel nem egy pár,
Mindkettő új lehetőségeket vár.
A lélek új testet ölt,
És a test új lelket örököl.
S ez egy megállíthatatlan folyamat,
Melynek ihletet csak egy új sor adhat.

S ez az új sor szóljon hát a lélek vándorlásáról
S Prométheusz káráról.
Mert ő a hős, ki lehozta az égi lángot,
Örökre köttette magát a bűnös fához.

Éjszaka

Amikor az ég a Földdel egyesül,
A Nap a Holddal szembesül.
Előjönnek a játékos csillagok,
Égi táncot járva, hirdetik,
Hogy már mindenki mély álmot álmodik.

Más világ tárul elénk,
Mint egy toborzott hadsereg,
Száguldanak a csillagok felénk.
Megtáltosodnak, mihelyt a Nap letér,
S égi táncot járva, lépkednek elénk.

Amatőr festő

Néhány vonal itt, néhány vonal ott.
A konkrét festészettől nagyon elszokott.
Egy kép, mi kész,
Másoknak nagy érték.
De mit mondanak az okosok?
Ők mindig konokok.
Véleményük van.
Még jó, hogy van.
De még milyen! Brutális és durva.
Az amatőr festő ezt nem bírja.
Letört és depressziós lesz,
És ettől egyre jobb munkákat fest.
Mert az érzések adják az ihletet,
De aki ezt nem érti, csak kinevet.

Kislány a parkban

Csöndes éjjel volt. Az utca sötét és eseménytelen. Mindenki a jól megérdemelt vasárnap estéjét töltötte egy forró tea és a kályha társaságában. Nézték a híreket vagy valamelyik osztoba sorozatot az egyetlen jól fogható, tiszta képű csatornán. Esetleg ha nem a televíziót bámulták, meghitt, családi környezetben cseverésztek a hét eseményeiről, érdekességeiről.

Csak egy valaki nem volt ott, ahol mindenki tartózkodott ebben a pillanatban. Egy kislány. Nyugtalan természetű, izgő-mozgó apróság. A házi feladata már rég készen volt. Ő másért szerette a vasárnap estéket. Mindig, amikor az utca népei elvonultak bús magányukba, ő kijött, és a kavicsokkal, fűszálakkal játszott. Azt vallotta, ilyenkor a legjobb az idő a játékra. Végigbillegett az utcán, majd befordult a sarkon. Tudta, hova megy. De rajta kívül ezt senki sem sejtette. Hangtalanul lépkedett új, piros kis cipőjében. Majd megállt, mint aki hallott valami zörejt. Körbenézett, és betért a fák sűrűjébe. A fák egy parkot takartak. Egy bűvös parkot. A kislány szemében ez a kis hely tele volt játékkal, izgalmakkal. Egy felnőtt nem értette volna, mit tud szeretni a padokban, a már nem működő szökőkútban. De ő mégis látott bennük valami szeszélyeset és mókásat.

Lassan, mint aki már tudja a tánclépéseket, elindult a padok felé. Fedélzetre föl! – kiáltotta, és felugrott az egyikre, majd át a másakra. És hirtelen a park eltűnt. Akár a mesékben, egy csodálatos hajó képe jelent meg. A kislány gyönyörű ruhában és piros kis cipőjében lépkedett a hajópadlón. Kellemes szellő fűjt, viharok nyoma se volt. A vízben delfinek követték a bárkát. Minden olyan más volt, mesebeli, csodálatos, mint egy álom. Egyszer csak a kislány leült, és üveggolyókkal kezdett el játszani. A következő pillanatban már az emeletre mászott fel, s nagyokat kurjongatott. Sokáig játszott így békésen, problémákat nem ismerve.

Aztán megállt, körülnézett, és megint a parkban volt. Vége – gondolta. Ennyit tölthetett az ő csodálatos világában. Megfordult és elindult abba az irányba, amerről jött. Lassú, meggondolt léptekkel hagyta el a fedélzetet. Köd borult az utcára. A kislány egyre távolodott, már csak a körvonala látszott. De szavait még lehetett hallani. Holnap találkozunk – mondta, s eltűnt.

Jelige: k 128

Mélyen, legbelül

Hello. Scott Lian vagyok, egy 16 éves londoni srác, aki a Low Bridge gimnáziumot gazdagítja szellemével. Amit most elmesélek, az szigorúan titkos és igaz. Hol is kezdjem? Talán azt kéne legelőször megosztanom, hogy súlyos drogfüggő vagyok. Hát igen. Ocsmány egy mondat olyasvalaki szájából, akinek a fenekén még ott a tojáshéj. Őszintén szólva nem is tudom, mit jelent az a szó, hogy függő. Nálam csak annyit, hogy anyaggal kerekedek fölül a szürke hétköznapiakon, embereken. Szánalmas? Lehet. Mivel Raymond – az egyik legjobb barátom – is ezt az életmódot választotta, így nem érdekelt. A környezetünkben mindenki tudta, mit csinálunk. Szüleink, tanáraink, akiket utáltunk és akiket szerettünk. Mindannyian tudták mi lesz a vége, csak mi nem. Míg mások tudatossággal, szorgalommal végezték feladatuk, mi csak tengődtünk. Rabok voltunk. Önmagunk rabjai. Ha valaki valamilyen kiemelkedő dolgot csinált, nemhogy gratuláltunk vagy – változtatva magunkon – mi is próbálkoztunk volna igyekezni, csak egyszerűen nevtünk. Minden pozitívumot, ami a mi érdeklődésünk körén kívül esett, azt nem baráti kézfogás vagy vállveregetés koronázta. Nem. Csak egy gúnyos kacaj. Sokszor éreztük azt, hogy akik körülvesznek, azok szürke típusfazonok, és olyan egyszerű problémák miatt vacogtak, mint például: házi feladat, ebéd, rossz érdemjegy. Minket ez mind hidegen hagyott, és a szánalom egyre csak nőtt bennünk. Mindig is magunkkal voltunk elfoglalva, és nem is akartunk mással foglalkozni. Az iskolában többnyire illuminált állapotban voltunk, mivel ilyenkor be tudtunk zárkózni. Itt kezdődött a lecsúszásunk. Ahhoz, hogy legyen drog, pénz kellett. A pénz meg mindig is macera volt. A zsebpénzünk kevés volt, dolgozni meg csak nyáron mentünk. Így hát belemerültünk a sötétségbe. Loptunk, csaltunk és hazudtunk. Volt ebből bajunk bőven. Tanáraink sokszor beszélgettek el velünk. Persze a vége mindig ugyanaz volt. A megbocsátás. Ez jellemezte a szüleinket is. Hiába csikorgatták a fogukat, mi tudtuk, hogy úgyse lesz semmi. Sosem volt semmi. S mi tovább tengettük életünket a skizofrénia felé.

De hogy ne legyen ennyire sztereotip a történet, beavatlak egy-két példába is. Vegyük a lopást, csalást, hazudást! Ehhez tudnod kell a következőket: rossz tanulók vagyunk, így a „zsebpénzosztás” mindig is minimálisabb volt annál, mint ha jól tanulnánk. Sportolnunk kötelező volt. Mint minden jó szülő, a mieink se túrték el azt, ha a délutánunk a semmittevésből áll. Így aztán Raymond és én egységesen elkezdtünk konditerembe járni. Ennek az volt az előnye, hogy nem kellett semmilyen eredményt felmutatni, mint például a karaténál egy övvizsgát. Úgyhogy az erre szánt pénzt mi szépen zsebre vágtuk, és szórakoztunk belőle. Arra is volt példa, hogy osztálytársainktól kértünk. Nem mondom azt, hogy kölcsön, mivel soha nem adtunk vissza egy vasat se. Ha a szülők, emberek kérdezték, hogy hol a pénz, arra mindig megvolt a kitérő válasz: Scottnál van, Raymond otthon hagyta és a többi. Nagyon ritkán és akkor is csak kis időre volt büntudatunk. Kötelességeinket sose végeztük el. Legalábbis én. Raymond valamelyest igyekezett, rendet tartott környezetében, de az is minimális volt. Ha azt mondtuk valakinek, hogy dolgozunk, valójában az agyunk póráz nélkül kóborolt egy másik világban. Ezt a képességet a legelső LSD-tripünk után kaptuk meg. Arra a hétre a pénzt úgy teremtetjük elő, hogy saját értéktárgyainkat adtuk el. A „túrávezetőnk” egy végzős srác volt, Pete Morgish. Nagyon jóban voltunk vele, és a mi kérésünkre vállalta az irányító szerepet. Aznap este sok mindenre jöttem rá. Míg Pete és Ray a vízióikat tár-

gyalták, én mélyen, legbelül gondolataimmal vívtam harcot. Éreztem, hogy mindaz, amit mások és magam ellen elkövettem, visszaüt. Hallottam, hogy a fejemben ezernyi kis hang üvölt, és mind ugyanazt: „Bűnőztél, tehát bűnhődj!” És ekkor filmszakadás következett... Másnap, mikor felébredtem, egy puha, meleg, fehér ágyban találtam magam. Rögtön tudtam: kórházban vagyok. Mikor körülnéztem, megláttam a szüleimet. Sírtak s mégis nevettek. Sírtak, mert meg kellett élniük azt, hogy gyermekük drogtól kábán a kórházban fekszik, de mégis nevettek, mert előtötte őket a boldogság, hogy egy szem fiuk él, és látszólag nincs semmi baja. Látszólag. Ugyanis éreztem, hogy mélyen, legbelül ez a harc folytatódni fog.

Jelige: Vívódás

Kényes érzelem, elbújt a szerelem
Valahová, ma megint nincs velem
Szórakozik, vagy a föld alatt van
Hideg a sírja, vagy még előbukkan
És jót röhög a hátam mögött
Tudja, hogy este már izzik az ágyam
Azt hittem, végleg beköltözött
De néha mégis kint reked az előszobában

Kényes érzelem, gyötör a szerelem
Hazatalál, mégsincs itt velem
Hiába várja a szívem aranyban
Mindennap keresztülgyalogol rajtam
És nem hiszi el, hogy úgy örülök
Mintha nekünk olyan egyszerű volna
Időnként mégis elgyengülök
Mert lehet, hogy holnaptól nem jön majd újra

Jelige: Indi Matahary

A szív

Egyszer már érezted ezt. Mikor valaki kitépi a szíved, és egy kalapáccsal veri szét. Igazából csak az fáj, ahogy kitépi. Minden egyes ütés után csak ragacsos, véres húsmaszlaggá válik. De az már nem fáj, csak a látványa... De az szörnyű, és mégsem tehetsz semmit, csak nézed vérbe borult szemekkel, és levegő után kapkodva a szíved után nyúlsz. Késő, nem éred már el, vagy ha el is éred a darabjait, képtelen vagy egymásba illeszteni. De csak magadra számíthatsz. Küzdesz. A pokol összes szintjét megjáród, a világ bajának súlyával a hátadon, lassan, de magabiztosan talpra állsz. Nagyon lassan... A teher égeti a vállaidat, szétsúrolja a hátad, gerinced ropog. De erősebb vagy ennél... Agyadban egy kis lámpa ég. Remény még van. Ezek után már semmi sem lesz olyan, mint régen. A sebeket örökké hordozni fogod, de újult erővel, és nem egyedül. Bízol benne, hogy aki egyszer kitépte a szíved a helyéről, visszateszi és megfogja a kezéd...

Halottak

Feküdtem az ágy közepén
Mezítelen tested néha enyémhez ért
De ott feküdtünk látszólagos békében

Számból vérem csordult rá mellkasomra
Te fölém hajoltál
Szemedből könny hullt arcomra

Csókoltál, öleltél, szeretnél
De miért pont ott az ágy közepén
Haraptál, karmoltál, gyűlöltél?

S most lásd, íme itt vagyok én
Kívül testem fehér
De szememben a fény már sötét

Szívem már nem dobban, ha látlak
Nem kiálthatom neved szabadon
S nem örülhetek már, ha várlak

Számban csak vér íze van
Nem jó már szép beszédre
Se arra, hogy csókjaid faljam

Feküdtem az ágy közepén
Mezítelen tested már hozzám sem ért
De ott feküdtünk halottan, békésen

Alakváltás

Antropomorf szervezetem
minden atomja másra vágyik.
Egy más szervezetre, mert
ez a mostani már hanyatlik.
Inaim s izmaim sok harcot
túléltek régen,
Az erek szívemet fölöslegesen
pumpálják, kitéptem.

Új testet formálok magamnak,
erőset s szépet.
Géppé akarok válni,
mert lelkem elégett.
A purgatórium tüzeiben
vált martalékká,
mivel bűneim
megmérettettek,
nem válhatott becses
hagyatékká.

„Elmém szűk cellájában”
szürke és fehér gondolatok.
Papírra vetett elméletek,
csak az, mi a világon
maradhatott.

Be vagyunk zárva

Az emberiség régen túllépte az Isten és a saját hatáskörét. Meghódította a legnagyobb mélységeket, felmászott a világ legmagasabb pontjaira, nem volt már lehetetlen előre megtervezett embereket telefonon rendelni, és a bolygók közt a fény sebességével száguldozni kenyérért és tejért. Új civilizációkat alkotott, tengereket és szárazföldeket hozott létre vagy pusztított el... egyszerűen Isten helyébe lépett. Ami hát végül is nem baj, mert ha már ellop-ta a Tudás Hatalmát, élt is vele az emberiség.

Mégis valami hiányzott...

Az emberek elkényelmesedtek, házirobotjaik helyettük porszívóztak, főztek, mostak és kutyát sétáltattak. A művészeteket mindennapos dolognak tartották, bárki lehetett író, festő vagy zenész egy egyszerű agyműtési beavatkozás után. Ráadásul nem is került sokba.

A különböző társadalmak békében éltek egymással, noha ez keveset számított nekik. Békében éltek és hagyták egymást, hadd csinálja azt a másik, amit akar. Pénzért mindent megkaptak, és nem voltak szegények, se gazdagok. Egyenlő volt mindenki és minden.

Mégis valami hiányzott...

Már réges-régen úgy éltek, mintha előre megtervezett lett volna a jövőjük. Bár ezt az előre megtervezett jövőt három dolog jellemezte: jöttek, éltek, elmentek. A vezetők sorra váltották egymást, a nemzeti megemlékezések leegyszerűsödtek, de nem is hiányzott annál több, hogy a tévében megnézzenek egy félórás összeállítást. Szerencsére már a csillagrendszer kialakulása óta (ez volt amúgy a harmadik mesterséges csillagrendszer) tolerancia és technikai fejlődés jellemezte a világot.

De valami mégis hiányzott, ki akartak törni a mókuskerékből, pedig abszolút jól éltek. Mégis a lázadókat valahogy mindig elhallgattatták, néha örökre, néha véglegesen... Ez a két dolog viszont mégsem volt ugyanaz.

Az örök az volt, ami jellemezte a naprendszert. A mókuskerék. S ha a Hatalom kegyes volt, a lázadókat néhány chippel az agyukban visszahelyezte az „életbe”.

A véges pedig az volt, ami a Proxima Centauri mellett lévő párhuzamos csillagrendszert képviselte. A mi Naprendszerünk. Be lettünk zárva, mivel a fejlődés negatív irányba haladt immáron 2000 éve. S noha mi tudtunk a Proximáról, átlépni határainkat nem tudtuk, bár a technika jelen volt nálunk is, de korántsem volt olyan előrehaladott. A tolerancia meg már régóta eltűnt (az a kevés is, ami volt). Nagyobb szerepet játszott a pénz és a hatalom...

Tapsoljuk hát meg a Proxima Centauri rendszert, mert ők elértek valamit, igaz ugyan, hogy orrukat fennhordva éltek és tudomást sem vettek rólunk, és igaz, hogy leverték a lázadókat, és igaz, hogy mindezt tették undorító eszközökkel, de a köz érdekében cselekedtek. Mert a köz ezt akarta, és így éltek boldogan.

Ezek után már csak az az eldöntendő: mi jártunk jobban vagy ők?

Jelige: Ginkó

A felelés (groteszk)

Kedves olvasó. Ülünk le, és figyelünk arra a felelőre, aki már sápadt az ijedtségtől. A tanár lapozgatja a kémiakönyvet, hogy mit kérdezzen. A levegő rezeg az osztályban, mindenki néma csendben figyel. Egyszer csak megáll a tanár a lapozgatásban, és megszólal:

– Mondd el, mi az a H_2O !

A diák megkönnyebbülten felsóhajt, és hamar mondja:

– Az a víz.

– Ügyes – szól a tanár, majd átnéz a tankönyv másik oldalára, és megkérdezi: – Miből áll az atom?

Az osztályban mindenki elkezd jujjogni, mert ezt még nem tanulták. A fiú újra elsápad, és majdnem elájul. Kaparja a körmét, és a plafon felé néz. Motyog valamit, hogy a tanár azt higgye: gondolkodik.

A tanár így szólt:

– Ül le, fiam, hármassal.

A fiú nagyot sóhajt, és a helyére megy.

– Most mindenki álljon fel, mert vége van az órának.

Uzsonna

Kedves emberek! Üljenek le a legkényelmesebb foteljükbe, és vegyék kezükbe ezt a rövid kis fogalmazást.

Ez a történet egy icike-picike kislányról szól, aki délután a babájával játszott. Négy óra körül lehetett, amikor a kislány uzsonnázni indult. Miközben ment le a lépcsőn, arra gondolt: De jó! Biztos süteményt sütött az anyu, nagyon jó illat van.

Ezzel egy időben az anyuka azt fontolgatta, hogy el kéne olvasnia a Nők lapját. Le is ült a kislány mellé. Miközben olvasott, az járt a fejében, hogy nem kéne ezt a szemetet elolvasni, mert tele van hülyeségekkel. De hát mégis, azért töltse már el a szabadidejét valamivel.

A kislány felállt, és megköszönte a süteményt. Az anyuka rámosolygott, és megkérdezte:

– Finom volt?

A kislány meg azt mondta:

– Igen, nagyon. Süthetünk még? Hogy apának is legyen.

Az anyuka bólintott, és letette az újságot, ami tele van szeméttel.

Majd elkezdtek sütni a süteményt.

A mag

Ez a történet egy fáról szól, aki felnőtt.

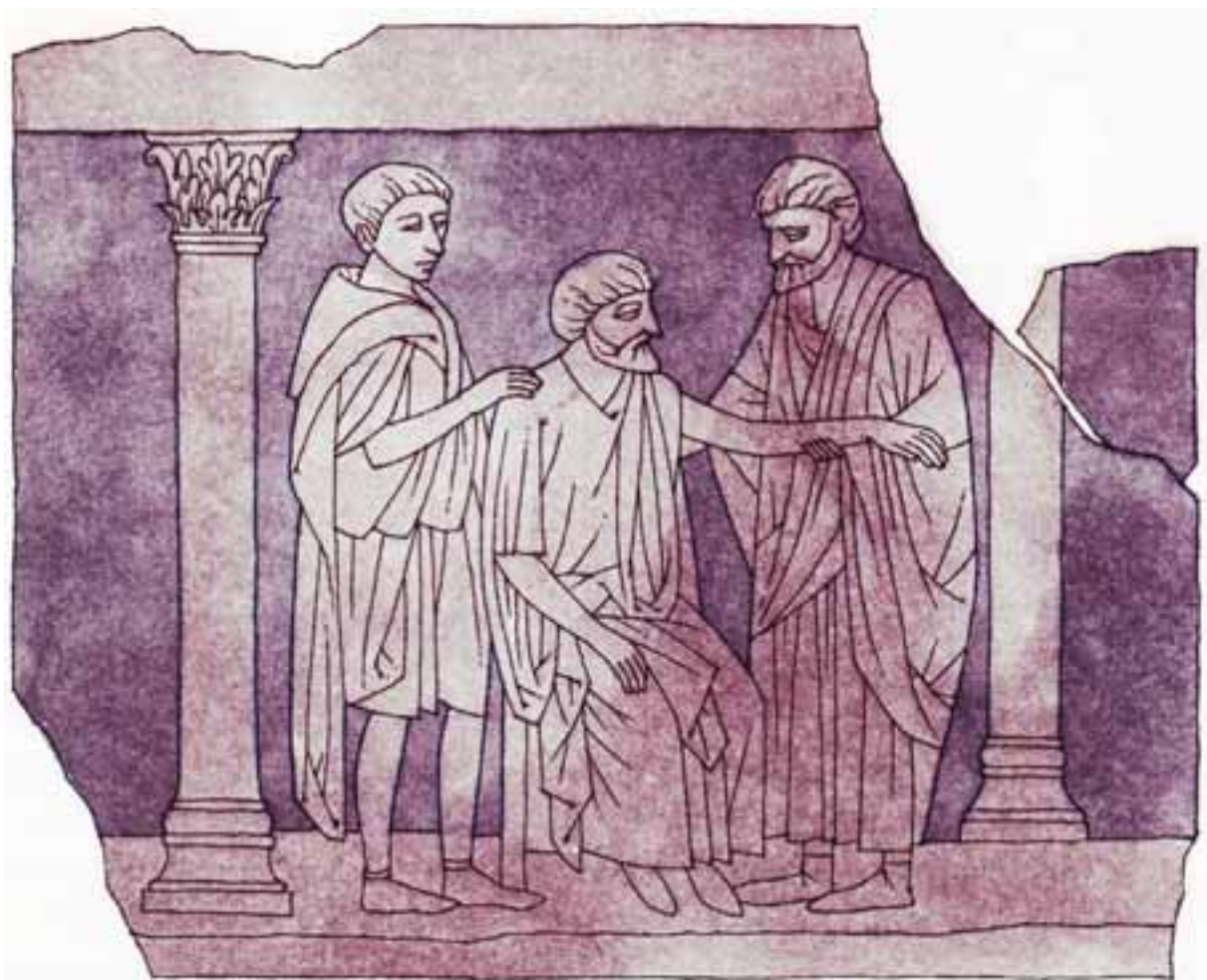
Amikor nyár volt, csicseregtek a madarak és sütött a nap. Az erdő közepén ott állt a nagy, öreg fenyő. Az összes fa tőle kért tanácsot, ha nem tudtak valamit, vagy tanácstalanok voltak.

Egyszer azonban ő szorult útmutatásra, mivel már elfelejtette, hogy kell kikeltetni a magvakat. A többi fától kért segítséget, mert ők tudták, mi a teendő. Tehát tanácsot kért tőlük. Azt mondta az egyik fa:

– Mivel te is mindig segítettél nekünk, mi is segítünk neked. Ejtsd le egy termésedet, és várj, majd abból kibújik a te csemetéd.

Az öreg fenyő megköszönte és úgy tett, ahogy mondták. Elültette a kis magját, és várt és várt és várt. Három évet várt, és akkor kibújt egy kis fenyő. Nagyon örült, mert rátalált az utódjára. Nem sokkal később meghalt a nagy és bölcs fenyő. A kis fenyő már ekkorra nagy fenyő lett, és ő lett az erdő bölcse. Sok mindent átélt, nagy viharokat, háborút és még sok mindent. Aztán neki is eljött az idő hogy magvakat ültessen, de ő már emlékezett, hogy hogy kell.

És ez így megy, míg világ a világ.

Jelige: Hógolyó

Porondon

A színpadon áll egy fiú egy porondon, szemben a nézőtér felé, halálra rémült arccal, kővé dermedve. Háta mögött két bohóc van.

Brúnó: (zavartan) Hölgyeim és uraim, ezzel véget is ért mai előadásunk. Viszontlátásra!

A közönség eltűnik. Várnak egy darabig.

Bonifác: Mi-mi történt, főnök?

Brúnó: (egy ideig vár) Nem tudom, nem tudom.

Bonifác: Ezt... ezt nagyon nem értem, hiszen csak egy kis tréfa volt, nem akartunk mi rosszat. Nem ijedhetett meg ennyire. Meg sem moccan.

Brúnó: Tudom, fiam, tudom, de most kicsit fogd be a bagólesőd, és találjuk ki, mit kéne tennünk.

Bonifác: Én ezt, ezt nem hiszem el.

Brúnó: Hagyj gondolkodni!

Brúnó elkezd sétálni a porond körül, és gondolkodik. Kisvártatva elindul Bonifác is az ellenkező irányban, és a kőszoborrá vált fiút méregeti.

Bonifác (a fiúhoz szól): Jaj, kérlek, ne csináld ezt velünk, tudom, hogy csak bolondozol itt velünk, igen, tényleg elég szellemes, beugratni két bohócot, de... de... de...

Brúnó: Fejezd be!

Bonifác: Ez az, fiú! Vége a színjátéknak, gyere le...

Brúnó: Bonifác!!!

Sokáig, keringenek a fiú körül. Brúnó elmélyülten töri a fejét. Bonifác egy ideig nem tud mit kezdeni magával, majd elkezd zsonglórködni. Brúnó olykor szúrós tekintettel nézi a bohócot.

Brúnó: Azért jó, hogy itt vagy.

Bonifác (labdái mögül felragyogva barátjára pillant): Tényleg?!

Brúnó: Igen. SOKAT SEGÍTESZ!!!

Bonifác megsértődik, de kis idő múlva megtöri a csendet.

Bonifác: Sosem értettem, hogy az emberek mit tartanak tréfásnak, vagy hogy mitől röhögnek, mosolyognak vagy kuncognak. Tudod, én sosem voltam elég vicces. Ezért nem érthette a fiú, hogy mi volt ez, mért csináltuk. Igazából én sem tudom, mért csináltam. De talán ha felmennénk és elmondanánk, hogy csak ugrattuk, talán minden helyre jönne. *(kis csönd)* Vagy túl naiv vagyok, Brúnó?

Hosszú csend.

Bonifác: Sosem leszek vicces. Sosem leszek olyan jó, mint te.

Brúnó: *(kikelve magából):* HALLGASS MÁR! CSAK FECSEGSZ ÖSSZEVISSZA. MI LESZ VELEM?! MINDENT ELSZÚRTUNK. MINDENT ELSZÚRTÁL!

A mindig vidám bohóc elkomorodik, és bosszús, kérdő pillantást vet társára. De még mindig nem hagyja abba a labdái dobálgatását.

Bonifác: Mi ütött beléd? Hisz az egészet te találtad ki. Egyáltalán nem tudom, mért csináltad, betenni oroszlánüvöltést szegény gyerek előadásába. Hisz ettől retteg a legjobban. Igen, nekünk elég komikus, de...

Brúnó elüvölti magát. A feje lángvörösre gyullad, és odarohan a másik bohóchoz. A labdákat kikapja partnere kezéből és megdobja vele a porondon álló fiatalembert, és a maradékkal Bonifácot. Saját piros orrát is letépi és ledobja a földre, majd rátapos.

Bonifác: Hé, hé. Nyu-nyugi.

Brúnó: MIT TEGYÜNK?! MIT CSINÁLJUNK!?! *(esdekelve)* Mondd meg! Mondd meg!

Bonifác: Hát én csak arra gondoltam, hogy felmegyünk két oldalról a színpadra és lehozzuk.

Brúnó kis szünetet tartva végül bólint. Feje még mindig vörösén ég, és örült tekintete üresen csillog.

Bonifác: Jól van. MENJÜNK!

A bohócok két oldalról elkezdenek felmászni a porondra. Mire felérnek, hirtelen a fiú megfordul és lemászik onnan. A két bolond bohóc egymásra néz pár pillanatra, majd megfordulnak, de addigra a fiú eltűnik. A szín elsötétül és közben egy oroszlánordítás és az állat léptei hangzanak fel. Kevés fényfoslány esik a bohócokra. A két fiú újra a nézőtér fele fordul, a porondon halálra rémült arccal, kővé dermedve állnak.

Függöny

IRODALMI HÁZIVERSENY A FEBRUÁRI FORDULÓ MEGFEJTÉSEI

1. **Radnóti Miklós** műveinek megjelenési sorrendje:
c) Mint a bika (1933), d) Járkálj csak, halálraítélt (1936), e) Első ecloga (1938), b) Tétova óda (1943), a) Razglednicák (1944)
2. A **Ruth versei** címen található szonett-koszorú sorrendben 1. Csokonai Vitéz Mihály, 2. Berzsenyi Dániel, 3. Vörösmarty Mihály, 4. Petőfi Sándor, 5. Arany János, 6. Vajda János, 7. Ady Endre, 8. Babits Mihály, 9. Juhász Gyula, 10. Tóth Árpád, 11. Kosztolányi Dezső, 12. József Attila, 13. Radnóti Miklós és 14. Pilinszky János stílusjegyeit viseli magán.
3. **Háy János: A Gézagyerek**
 - a) Szob közelében játszódik a történet.
 - b) Az itt bányászott kőből épült Magyarországon az em hetes, kettes metró.
 - c) Ekrazittal robbantják a követ a bányában.
 - d-e) A 18 éves Géza „hibás”, beteg, autista, zavart.
 - f) Géza a konyhaköveket bámulja otthon.
 - g) Kb. 1 évet dolgozott a fejtőben.
 - h) A feladata a „kőnézés” volt, azaz azt kellett néznie, hogy a futószalag rendszeren viszi-e a köveket bányából a csillékig. Figyelni kellett, hogy rendben megy-e minden.
 - i) Banda Pista, Herda Lajos voltak a közvetlen munkatársai.
 - j) A fordulat: a kollégák egy kutyatetem darabjait dobták a szalagra, hogy Géza azt higgye, baleset történt Herda Lajossal, és meg kelljen állítani a szalagot.
4. **j vagy ly?**
 - a) Bojong vagy bolyong
 - b) Súlyt vagy sújt
 - c) Muszáj vagy muszály
 - d) Bója vagy bólya
 - e) Gejzír vagy gelyzír
 - f) Nyavaja vagy nyavalya
5. **Szólások**
 - a) Amikor valakit nagyon legyengített egy betegség és remény sincs arra, hogy állapota megjavuljon, akkor mondjuk, hogy *csak hálni jár belé a lélek*.
 - b) Aki furfangos, ravasz, talpraesett, az *érti a csíziót*.
 - c) Amikor valaki érdemtelenül szerencsés, vagy kivételes nagy szerencse éri, akkor *mala-ca van*.
 - d) Akinek a bánata/együttérzése nem igazi, csak színlelt, az *krokodilkönnyeket hullat*.
 - e) Ha valaki rosszindulatú, vagy állandóan mérgelődik, veszekedős kedvében van, abba *belébújt az ördög*.

Állandó Megfejtők:

**ORAVECZ BORBÁLA (ALfonZOO), POTYONDI TAMÁS (AZBEST),
REMÉNYI MÁRTON (E-GYIK)**

GRATULÁLUNK

A MŰVÉSZETISMERET MUNKACSOPORT TAGJAI

MÁRCIUSI forduló

BEADÁSI HATÁRIDŐ: 2007. Április 16.

1. Párosítsd össze az alábbi operákat és zeneszerzőket! (10 pont)

1. Auber	11. Meyerbeer	A A hugenották	K Carmen
2. Bellini	12. Monteverdi	B Anyegin	L Dalibor
3. Bizet	13. Mozart	C Arthur király	M Fra Diavolo
4. Boito	14. Muszorgszkij	D A sevillai borbély	N Mefistofele
5. Britten	15. Pergolesi	E A telefon	O Norma
6. Csajkovszkij	16. Purcell	F A varázsfuvola	P Orfeo
7. Donizetti	17. Puccini	G Az úrhatnám szolgáló	Q Peter Grimes
8. Händel	18. Respighi	H Bánk bán	R Rodelinda
9. Erkel	19. Rossini	I Belfagor	S Szerelmi bájjal
10. Menotti	20. Smetana	J Borisz Godunov	T Turandot

2. Válaszd ki a helyes választ! (20pont)

- Ki írta a Dorian Gray arcképe című könyvet? Agatha Christie, Csehov, Sir Arthur Conan Doyle, Aldous Huxley, Oscar Wilde
- Hogyan nevezzük a hármas szövetséget? triatlon, trinitárius, triszekció, triumvirátus, triviális
- Melyik nép vesztette el a híres marathoni csatát Kr.e. 490-ben? akháj, etruszk, görög, kelta, perzsa
- Ki alkotta a Guernica című festményt? Dalí, Munch, Munkácsy, Picasso, Velazquez
- Ki győzte le Napóleont a trafalgar csatában? Nelson admirális, Karl von Mack báró, I. Sándor, Wellington hercege
- Milyen nyelvet beszélt Jézus Krisztus, a názáreti? arámi, héber, ógörög, perzsa
- Ki a Stabat Mater költője? Janus Pannonius, Petrarca, Jacopo da Todi, Walter von der Vogelweide
- Ki a gőzmozdony feltalálója? Edison, Stephenson, Tyler, Watt
- Az ókori Egyiptomban ki volt a halál és balzsamozás istene? Amon, Anubisz, Hatsepszut, Hórusz, Rá
- Mi volt Hitler hírhedt propagandakönyvének címe? Aranykor, Arbeit Macht Frei, Heil, Hitler!, Mein Kampf
- Melyik szó jelenti a hitetlenkedő, mindenben kételkedő embert? nihilista, kötekedő, kritizáló, szkeptikus
- Ki volt az utolsó Árpád-házi uralkodó? III. András, IV. Béla, Könyves Kálmán, IV. Ottó
- Mi a címe a finn népi eposznak? Gilgames, Halottak könyve, Imígyen szóla Zarathusztra, Kalevala
- Hol található a Prado múzeum? Berlin, Madrid, Párizs, Prága
- Ki írta az Eltűnt idő nyomában című regényt? Maupassant, Proust, Saint-Exupery, Zola
- Hol található a Mount Everest (Csomolungma)? Kína, Nepál, Pakisztán, Tibet
- Ki az Iliász központi alakja? Akhilleusz, Homérosz, Odüsszeusz, Priamosz király
- Melyik században halt meg Assissi Szent Ferenc? XI., XII., XIII., XIV.
- Ki készítette el Szent György márványszobrát? Giotto di Bondone, Filippo Brunelleschi, Donatello, Claus Sluter
- Melyik esemény kapcsolódik a XVI. századhoz? A Gutenberg-féle könyvnyomtatás feltalálása, Husz János megégetése, Shakespeare halála, a Vaszilij Blazsennij-székesegyház felépítése

3. Filmes kérdések (10 pont)

Ki nyerte idén a legjobb rendezőnek járó Oscar-díjat?

Melyik film bizonyult a legjobbnak Hollywoodban 2007 februárjában?

Ki kapta az életműdíjat?

Ki nyújtotta a legjobb alakítást és melyik szerepben a férfiak közül?

A magyaroknak milyen sikert hozott az idei amerikai díjkiosztás?

A 2007-es magyar filmszemlén volt politechnikumi diák kisjátékfilmje is nyert. Kinek melyik filmjéről van szó? (2 pont)

A Politechnikum melyik osztályába járt ez a diák és mikor? Kik voltak az osztályfőnökei? (2 pont)

Ugyanebben az osztályban tanult egy másik filmes, aki idén megkapta a filmkritikusok díját. Ki az? Melyik filmmel nyert?

MŰVELTSÉGI VERSENY – 2007

FEBRUÁR 20-ÁN LEZAJLOTT A POLITECHNIKUM HAGYOMÁNYOS ÉVI MŰVELTSÉGI VETÉLKEDŐJE, AMÉLYEN EZÚTTAL 10 (3-5 fős) CSAPAT MÉRTE ÖSSZE TUDÁSÁT, KREATIVITÁSÁT, ÖTLETESSÉGÉT. AZ ÖSSZMŰVÉSZETI TALÁLKOZÓN A KÖVETKEZŐ CSAPATOK INDULTAK:

ANGY'S TEAM

BIZTOS ÉS ÁLLANDÓ ÉRTÉKEK

FŐTÖREKVÉS

A KÁRPÁT-MEDENCEI EGYÉNI CSILLAQSÁKK

LPP

PÁPARABLÁS

POLIGRÁF

TESA

TOMPOR

TWIN DANTE PEAKS

MINDENKI NAGYSZERŰEN VETTE AZ AKADÁLYOKAT, DE A JÓK KÖZÖTT VOLTAK MÉG JOBBAK.

Akiket kiemelt a zsűri:

3. HELYEZÉS:

ANGY'S TEAM

(P) Olympos

2. HELYEZÉS:

LPP

(KABARÉ)

A LEGJOBB „KIS” CSAPAT: **A KÁRPÁT-MEDENCEI EGYÉNI CSILLAQSÁKK (ADSL)**

1. HELYEZÉS:

PÁPARABLÁS

(ALFONZOO)

A GYŐZTES PÁPARABLÓK, AKIK CSOPORTOS SZÍNHÁZJEGYUTALVÁNYT ÉS TORTÁT NYERTEK A SIKEREN KÍVÜL:

BALOGH DÁVID

KUTASSY DORKA

NÓGRÁDI BÓ

SZEKERES ANDRÁS

SZELECKI DÓRI

MINDENKINEK GRATULÁLUNK!

A MŰVÉSZETISMERET MUNKACSOPORT

Lehetetlen márpedig nincsen!

Egész életemben elég sokszor hallottam a fenti állítást, és mindig kételkedve fogadtam. A józan ész azt diktálja, hogy teljesen értelmetlen dolog nekifogni valaminek, amiben járatlan vagy, ráadásul még az idő is irreálisan kevés a megvalósításához.

Szerencsére nemcsak az észérvek befolyásolják az emberek döntéseit. Mint azt az alábbi példa is mutatja, a lelkesedés, sok energia és a jó csapatmunka tényleg csodákra képes.

Kincstári optimizmusom és mosolyom többször az arcomra fagyott az alatt a **másfél hét** alatt, amikor **hetedik** osztályom a farsangi bált szervezte. Teljességgel kizártnak tartottam, hogy ennyi idő alatt ezt a programot össze lehessen hozni. Űrlapok kitöltése a Koordinációs Bizottságnak: ki, mikor, hogyan, mit, mennyiért fog csinálni, ki vállal ügyeletet, felelősséget, stb. Aztán a reklámozás: kis plakát, nagy plakát, szórólap, tombolajegy, számítógépes hirdetés. Utána a program végig gondolása, a szükséges kellékek előkészítése: hangoztatás, karaoke, bepakolás, kipakolás, műsor, jelmezek, kaja, pia. Végül elpakolás, takarítás. Felsorolni is sok, nemhogy megcsinálni!

Aki ott volt február 23-án a – sok év után először megrendezett – farsangi bulin, tapasztalhatta, hogy minden a legnagyobb rendben ment. „Természetesen” kevesen voltunk, ettől függetlenül jól éreztük magunkat. Ettünk-ittunk, daloltunk. De ennél sokkal fontosabb, hogy a Poligon osztály – rövid együtt töltött ideje alatt – újra bebizonyította, hogy nemcsak ötletei vannak, hanem meg is tudja valósítani azokat.

Most már tudom, hogy érdemes a lehetetlennek is nekivágni, mert csak így derülhet ki, hogy valóban nincsen.

A Poligon osztály büszke osztályfőnökei nevében:
Bodonyi Éva

Ui.:

Külön köszönet

- az ügyeletet vállalóknak: Adorján Andrásnak, Bánfalvi Csigának, György Terinek, Kálmán Domónak, Szász Katának, Szakács Edinának, Veres Gábornak
- Csocsinak a technikai segítségért,
- a büfés Böbének, hogy kalóz lett erre a napra,
- a zsűri tagjainak: Kutassy Dorkának, Pálos Katának, Molnár Petinek és Dániel Szonjának, „hogy jelenlétükkel emelték az est fényét”,
- és végül, de nem utolsósorban a Poligon osztályos szülőknek a sok finomságért és a rengeteg segítségért.

Mi az a molyzsák?

Kenyéjjő leszójódott dajbákák.

Buták vagytok, polisok!

Szinte mind.

Megfosztjátok magatokat jókedvű, örömszerzési lehetőségektől.

Még olyanoktól is, amik az orrotok előtt terpeszkednek.

Pedig játszani jó, hagyományt ápolni, teremteni ugyancsak.

Marháskodni, nevetni, maskarázni; kicsit mást csinálni, mint mindig; együtt lenni olyanokkal is, akikkel máskor nem; örülni más jól végzett munkájának, más örömének – egyszerűen kell.

Mint a levegő.

A világ oly tágas. Bővebb, mint a bőrünk burkolta tér.

Február utolsó péntekén a Poligon osztály fantasztikusát teljesített!

Farsangot szerveztek az iskolának, ötletet ötletre halmoztak, gyönyörű meghívókat, tombolajegyeket készítettek, volt gondosan tervezett műsor, zene, díszlet, háttérvetítés, tombola, játék, karaoke, fantasztikus házi süтик, beléjük süített jókívánság, segítőknek köszönet.

És főleg a Poligonban energia, jókedv, kitartás.

Csak polisok sehol.

Mondom én: buták vagytok.

Szinte mind.

Szász Kata

Kempelen – „A történelem mellékszereplője”

Történeti és médiaművészeti kiállítás

március 23. és május 28. között a Múcsarnokban

A kiállítás Kempelen Farkas két kiemelkedő mechanikai találmánya, a sakkautomata és a beszélőgép középpontba állításával nem csupán a szinte felfoghatatlanul szétterülő életmű legmaradandóbb emlékeire kíván fókuszálni. Kempelen mint tudós, mérnök, művész, mutatványos, hivatalnok és magánember megjelenítése mellett a tárlat a feltaláló személyéről a kor Habsburg birodalma, Magyarország és Közép-Európa történelme, művelődéstörténete irányában tágítja a képet: bemutatja Mária Terézia és II. József udvarának világát, a korszak mechanikai találmányait, a feltalálás feltalálásának időszakát, a szaktudományok megszületését, a szabadkőművesek mozgalmát (Kempelen és Born Ignác kapcsolatát), a kor török- és bábu-mániáját.

A kutatás és kiállítás másik célja több mint két évszázad gondolati metszéspontjainak megtalálása, a technika- és esztétikátörténet Kempelen és szerkezetei által inspirált elemeinek bemutatása, többek között a kortárs médiaművészet alkotásainak segítségével. A budapesti kiállításhoz szimpózium, vetítéssorozat, workshop is kapcsolódik.

katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák hülye katonák hülye katonák hülye katonák hülye
 katonák
 gotoakatonáknelemeznek

Ezt pedig elmentette doc formátumban. Valamit babrált a jogosultságokkal (ő sem tudja, mit), és az is elmentette. Ekkor betörték az ajtóüveget a katonák. A programot elindította, és nem történt semmi. A katonák elkezdtek beözönlenni a szobába. Próbálta megnyitni vagy százszor a fájlt, de semmi nem történt. Aztán a gép akadozni kezdett, és a katonák elkezdtek kifakulni. Ebben a pillanatban lefagyott a gép, a katonák pedig megálltak. Pistike újraindította a gépet, és rögtön miután újraindult, kikapcsolta.

Hallotta a szülei dobogását az ajtó előtt. Kifutott eléjük és elmesélte nekik a történeteket. Miután befejezte az átélt élmények részletezését, kiment a konyhába söprűért és lapátért, majd összesöpörte a kifakult katonákat és kidobta őket a kukába.

Még a lefekvéskor is a történeteken gondolkodott, és arra jutott, hogy mégiscsak jó a Windowsban, hogy lefagy.

Ferenczi Marci – Polygon

Április 13. délutánjától április 17. délutánjáig **papírgyűjtés lesz a Politechnikumban.**

Ha összegyűlik legalább 7 tonna papír, akkor értékeljük az osztályok teljesítményét. Az első helyezett az elismerésen kívül pénzjutalomban + szabadnapban is részesül.

A mérlegelésnél figyelembe vesszük az osztályok által összegyűjtött mennyiség mellett azt is, hányan vettek részt a gyűjtésben.

A papírt összekötve kérjük.

Zöld @

Nagy Bandó András: A szalontüdő

Pesten történt, amit most hallotok. Akkoriban még voltak gyorsbüfék, ahonnan a lecsúszottakat sem nézték ki, sőt, léket kapott hajóikról ott ereszhették le hányatott életük vasmacskáját, beleszagolva a kikötő bagulyás, brassói és szalontüdő illatát árasztó levegőjébe.

Melegséget árasztó oázisok voltak ezek, a nagyváros kutya hideg, dermesztő sivatagában, a nyomor és a gyomor találkahelyei.

Történetünk főhőse egy jó ötvenes, közel kétméteres, őszbe hajló, barázdált arcú, ápolatlan szakállú egykori pécsi bányász, mellesleg a sakk elismert tudora.

Történt pedig, hogy pesti dolgait elintézőn a Délihez buszozott. Odaérve örömmel konstata-
ta, hogy maradt még egy szűk félórája, bekap-
hatna valamit, s orrában máris ott érezte a szom-
szédos gyorsbüfé többször kipróbált szalontüdő-
jének illatát.

Pár perc múlva ott állt a pult előtt a hosszú sorban. Még egy-két perc és máris mélyet szip-
panthatott a szalontüdőbe, szinte kiszívva az
étel ízeit. Tányérját az egyik talponállóra tette,
majd – mivel elfelejtett hozni – visszaállt italért
a sorba.

Pár perc alatt fordult, végzett, s a szalontü-
dőhöz lépett. Illetve lépett volna!... Ugyanis a
tányér mellett egy lepusztult, hajléktalanforma
férfi állt, és egyenletes tempóban kanalizta a
főhősünk számára imént még elérhető közelség-
ben lévő finomságot.

Főhősünknek földbe gyökerezett a lába. Döb-
benten bámulta, méregette ezt a szerencsétlen
fickót, ahogy cseppet sem mohón, sőt, inkább
nyugodtan, ízlelgetve, a falatokat alaposan meg-
rágva, veszélyt nem ismerve emelgette szájához
a gőzölgő szalontüdőt.

Egy pillanatra elbizonytalanodott. Agyában,
akár a sakkban, már a következő lépések sorjáz-
tak. Órájára pillantva állapította meg, egy új

adagért már nem állhat vissza a sorba, lekésné a
vonatot.

Ezt a szerencsétlen fickót se küldheti el – bár
egy pillanatra ez is megfordult a fejében –, de
látta, úgy eszik, mint aki napok óta nem is látott
főtt ételt.

Döntő lépésre szánta el magát. Szembe állt
vele, s a fel-felnéző szerencsétlenre megértő
pillantásokat vetve belekezdett a szalontüdő
hozzá közelebb eső részébe.

Néha el-elkapták egymás tekintetét, de egyi-
kük sem szólt, csak ettek, nyugodtan, valami
emberhez méltó békében, szem előtt tartva a
„jut is, marad is” örök érvényű igazságát.

Nem siettek. Mozdulataikban ott rejtőzött az
egymás iránti mélységes megértés. Tudták,
egyikük sem lakhat jól, de legalább elmondhat-
ják, hogy ettek, ráadásul szalontüdőt, amit job-
bára az ízek harmóniájáért fogyaszt az ingyenc.

Főhősünk már megbékélt a „megfeleztük” ál-
lapotl, a helyzetet is érdekesnek találta, titok-
ban már be is írt magának egy piros pontot, és
közben a kritikus ponthoz érkeztek. Mintegy
kirajzolódott a demarkációs vonal, a tányér kö-
zepe, a szalontüdő egyenlítője, az a pont, ahol
valóban vizsgázni kényszerül az emberség.

Főhősünk némi makacsságot mutatott, sze-
mével jelezte az idegennek, hogy a szalontüdő
innenső felére igényt tart, így aztán az idegen
abbahagyta az evést, kanalát a tányér mellé tette
és szó nélkül kiballagott a büféből.

Magára maradt hősünk bekanalizta a mara-
dékot, a szaftot kitunkolgatta, száját, szakállát
megtörölte, s mielőtt kiment volna, óvatosan
körülnézett: vajon figyelte-e őket valaki?

És ekkor, abban a pillanatban, amint hátra-
fordult, szinte összerogyott a látványtól. Úgy
állt ott, arcára kövült döbbenettel, kipirult arc-
cal, mint egy leforrázott rák.

A szomszédos asztalon ugyanis megpillantot-
ta a pár perce odatett saját szalontüdőjét...

Melegen ajánlom a novella elolvasása előtt (vagy után) megnézni Szirmai Márton (Politechnikum, KáOsz, 1992-96) azonos című – 2007-ben a filmkritikusok díjával kitüntetett – kisjátékfilmjét.

A szerk.

„Hajnaldarabok, pitymallatrongyok, derűfoszlányok...”

Lázár Ervin színes írói világa

PÁLYÁZAT

az író születésnapja tiszteletére

Az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtára rajzpályázatot hirdet Lázár Ervin születésnapjának tiszteletére – a Magyar tanárok Egyesülete, a Magyar Olvasástársaság (HUNRA) és az Egyszervolt a Magyar Gyermekművelésért Közhasznú Alapítvány támogatásával.

Előzmények: Lázár Ervin halálának hírére a budapesti Szent László Gimnázium diákjai Lázár Ervin művei ihlette illusztrációkat készítettek. Az egységes technikával készült alkotásokat – az iskolában megrendezett kamara-kiállítás lebontása után – a gimnázium diákjai az Országos Széchényi Könyvtár rendelkezésére bocsátották. Az OSZK Magyar Elektronikus Könyvtára a képekből virtuális kiállítást hozott létre IN MEMORIAM LÁZÁR ERVIN (<http://mek.oszk.hu/kiallitas/lazar>) címmel. A gimnázium diákjainak fekete-fehér illusztrációi adták az ötletet a rajzpályázat kiírására, melyre a szervezők ezúttal színes technikával készült alkotásokat várnak. A rajzpályázatra érkező művek segítségével 2007. május 5-ére, Lázár Ervin születésnapjára kiszínesedik a kiállítás.

Témakörök:

1. „Akkor jöttem rá, hogy hiszen a Hétfejű Tündért akartam megölni, a világ legjóságosabb tündérét. Balga ésszel hat fejét levágtam.” (A Hétfejű Tündér) – **Lázár Ervin mesevilágának különös figurái**
2. „A te krumpliorroddal semmilyen varázslat nem képes megbirkózni.” (A legkisebb boszorkány) – **Csodás átváltozások Lázár Ervin meséiben**
3. „Megláttam az arcát. Tavak jóságos tükre, föld barna nyugalma, templomok békéje, májusi rétek szépsége – ilyen volt az arca.” (A Hétfejű Tündér) – **A szépség megjelenése Lázár Ervin írásaiban**
4. **Legkedvesebb jelenetem Lázár Ervin műveiből**

Lázár Ervin művei elérhetők az *IN MEMORIAM LÁZÁR ERVIN*
(<http://mek.oszk.hu/kiallitas/lazar>) virtuális kiállítás oldalán.

Pályázati feltételek

- A pályázatra nevezhet minden felső tagozatos és középiskolás diák (5-től 12. osztályig).
- Egy diák legfeljebb 2 pályamunkát nyújthat be legfeljebb A/3-as méretben.
- A rajzok elkészítésénél bármilyen hagyományos vagy számítógépes technikát alkalmazhatnak (ceruzarajz, pasztell, akvarell, filctoll, szén stb.).
- A kérjük az alábbi adatok feltüntetését: név, osztály, iskola, értesítési cím (postai és e-mail), a kép címe, a választott témakör sorszáma és az ihlető mű/művek megnevezése.

A hagyományos technikával készült pályázatokat postai úton az alábbi címre kérjük: OSZK MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁR 1827 Budapest, Budavári Palota F épület

A borítékra kérjük, írják rá: **Lázár Ervin születésnapja**

Az elektronikus eszközökkel készített munkákat kérjük, e-mailben küldjék be az alábbi címre:

mikkamakka@mek.oszk.hu (a küldött kép mérete maximálisan 8 MB, jpeg formátumú legyen és minimálisan 200dpi felbontású).

A levél tárgyában kérjük, tüntessék fel a jeligét (Lázár Ervin születésnapja)!

Beküldési határidő: 2007. április 16.

A beérkezett műveket a pályázatot kiíró szervezetek képviselőiből álló zsűri bírálja el. Az ünnepélyes eredményhirdetés 2007. május 3-án az OSZK-ban lesz. A résztvevők az In Memoriam Lázár Ervin virtuális kiállítás oldalain, a díjazottak pedig elektronikus levélben, vagy postai úton értesülnek az eredményről. A legsikeresebb alkotások helyet kapnak a virtuális kiállítás oldalain.

TRAMBULIN Színház

Madách Imre: Az ember tragédiája

Előadásunk – megőrizve az eredetinek tartott szöveget – a fiatalok habitusát, gondolatvilágát, felkészültségét figyelembe véve készült hosszú előkészítő munka során. Az élő zene, a díszlet és a jelmez a különböző színekre való egyértelmű utalásai megkönnyítik az értelmezést, befogadhatóvá teszik a költői, gondolatgazdag szöveget, egyben új, merész megvilágításba helyezik a mű értelmezését.

Tizenegy színész, plusz a technikus csapat gondoskodik arról, hogy Madách Imre üzenete átélhető és továbbgondolható élmény legyen, melyben az Úr és Lucifer vitája a világ és az ember teremtéséről átíveli az előadást, és folyamatosságát biztosítja.

A kétrészes, részenként kb. egyórás előadás nem teszi próbára az ifjúság türelmét, és mégis, a kimaradt részek ellenére az olvasáshoz, az elmélyedéshez elég „muníciót” ad, valamint jó alap a Tragédiával mint könyvdrámával való alaposabb ismerkedéshez.

Az előadás időpontja: 2007. április 12. 18.00 óra

Helyszíne: Pataky Művelődési Központ (Budapest X., Szent László tér 7-14.)

Jegyek kaphatók 1200 Ft-os áron a Pataky Művelődési Központ pénztárában

(Nyitva tartás hétfőtől péntekig 15-19 óráig),

a Trambulin Színház közönségszervezőinél, Gács Évánál (Tel.: 220-5016, 06-20-336-9526), Ábrahám Áginnál (06-20-569-57919,

illetve igényelhetők az info@trambulinszinhaz.hu e-mail címen vagy

a Trambulin Színház titkárságán (262-6036; 06-20-934-0972)

www.trambulinszinhaz.hu.

Kritika

(részlet)

...A kitűzött célnak maradéktalanul megfelel ez a produkció. Olyan, mint egy rövidített változat, vagy egy kivonat Madách művéből, ennek ellenére egy pillanatig sem érezzük, hogy megcsúfolják, netán megbecstelenítik a Tragédiát. Át sem röppen az agyunkon ilyen gondolat, mert a rendező, Csák György és az egész társulat a szerző és a mű iránti tisztelettel nyúl az „alapanyaghoz”, nem gyömöszölnék bele olyasmiket, amik nincsenek benne, nem „turbósítják” fel oda nem illő részekkel. Annyi újdonság azért akad a darabban, hogy az Úr Luciferrel vitázva mindvégig a színpadon van, aminek olyan szimbolikus jelentést is tulajdoníthatunk, hogy amikor mi azt hisszük, elhagyott bennünket, ő még akkor is mellettünk áll és vigyáz ránk.

Fiatalkorú színészek állítják színpadra a Tragédiát: Ádámot Nagy Péter, Évát Polgár Lilla, a kar tagjai Brózik Ágnes, Janklovics Péter, Matus Gábor, Mezei Réka, Nagy Vivien és Plaszkó Éva, Lucifert Csák György, az Urat Albert Péter alakítja. Énekel és zongorán, valamint dobon Csák Péter kíséri végig az előadást. Ezt a produkciót bátran ajánlhatjuk a középiskolásoknak.

Dr. Petővári Ágnes

A tartalomból

Borostyán: A tükör.....	2
Maminti: Pohár, folt és álca.....	4
Manasse: Bizakodva nézek a jövő felé.....	8
Esztétikus hátraszaltó.....	8
Travel.....	9
Buszon.....	9
R.I.P.....	10
...asztamindenit... + Ha.....	11
Vallomások.....	12
Cirko: Órák.....	13
Eszdo: Eldorádó a XXI. században.....	14
Test és Lélek.....	16
Éjszaka.....	16
Amatőr festő.....	16
Kislány a parkban.....	17
k 128: Mélyen, legbelül.....	18
Vívódás.....	19
Indi Matahary... A szív.....	20
Halottak.....	20
Alakváltás.....	20
Be vagyunk zárva.....	21
Ginkó: A felelés.....	22
Uzsonna.....	22
A mag.....	23
Hógolyó: Porondon.....	24
Irodalmi háziverseny.....	26
A műveltségi vetélkedő eredményei.....	28
Bodonyi Éva: Lehetetlen nincsen!.....	29
Szász Kata: Buták vagytok, polisok!.....	30
Ferenczi Marci: A gonosz katonák.....	31
Nagy Bandó András: A szalontüdő.....	33
Lázár Ervin pályázat.....	34
Ajánló: Trambulin.....	35

Aranyköpések

- Ars potecia
- A cím már maga hajaz.
- Az Isten a nőt fából teremtette.
- Isten a teremtés 7. napján özönvizet csinált.
- Az özönvízből csak Bábel menekült meg, és az állatokból egy pár.
- Jónás az aranygyapjú miatt ment Ninivébe.
- József azért lett egyiptomi főúr, mert a fáraó vele álmodott.
- Most már kezdett valami felvilágosodni benne...
- Jézust megölik, míg a költő önmagával végez, egyikük határozott, másikuk határozatlan életet folytat.
- Ebben az időben készülődött a második világháború, Hitler feltörekvő.
- József Attila késő kori versei...
- A vers egy nagy képből áll fel.
- József Attila pszichoanalizáltatja magát.
- Az események elteltével A. egyre idősebb lett.
- Józsi kiökölt egy tervet.
- Alig bírt futni az éjségtől.
- A környékünk veszélyes, mert sok kutya veszett és kóbor.
- Manapság dív a szabadvers.
- Mindegyik versszak felütéssel kezdődik.
- A halál vagy tél gyanakvón lesése szintén szemlélteti milyenségét.
- Az ötödik sor kileng rímileg is.
- Egy reakció felé nézve képtelenség jól reagálni.

Az illusztrációk RÉKASSY Csaba rajzai.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében